

توحيد

TEVHİD
VE
ŞİRK

MEHMET ALAGAŞ

TEVHİD ve ŞİRK

Önsöz

1. ŞİRKİN TANIMI

İtikadi Şirk

Ameli Şirk

ŞİRKİN PSİKOLOJİK VE SOSYOLOJİK NEDENLERİ

İnsan Fıtratına Genel Bakış

1- İnsanlara Tevhidi Davetin Yapılmaması

2- Dünyevi Endişeler Ve Nefsi Marazlar

3- Yarını Uzak Görme

4- Batıl Umudlar

5- Duyu Organlarının İlahlaştırılması

5- Çoğunluğun Etkisi

İnsanlık Tarihinde Ve Çağımızda Şirk Hadisesi

Tabiata Tapanlar

Cinlere Tapanlar

İnsanlara Tapanlar

Ölmüslere Tapanlar

Putlara (Sembollere) Tapanlar

Sebeblere Tapanlar

2. TEVHİD GERÇEĞİ

BİR DÜNYA GÖRÜŞÜ OLARAK TEVHİD

TEVHİDİ DAVET

Tevhidi Davette Açıldık Ve Anlaşılabilirlik

İslam'ın İlk Şartı Olarak Kelime-İ Tevhid

TEVHİDİ YÖNELİŞİN PRENSİPLERİ

İtikadda Tevhid

Amelde Tevhid

Yol Ve Metodda Tevhid

Dinde Tevhid

SONUÇ

TEVHİD ve ŞİRK

Önsöz

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Hamd, sena ve övgülerin en güzeli, ezelde ve ebedde var olan, lutfuyla kainatı ve bizleri yaratıp var eden, sayısız nimetlerle yaşatan ve rahmetiyle doğru yolu gösteren Allah (cc.)'a mahsustur.

Salat ve selam da, alemlerin Rabbi tarafından sevilen, insanların ise tanıyıp, idrak edebilme nisbetince sevebildikleri, efendimiz, önderimiz, rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya, a'line, ashabına ve onun yolunu izlemeye çalışan ümmeti üzerine olsun.

Şirk ve tevhid kavramları, yaşadığımız coğrafyadaki insanların genel olarak duydukları veya bildikleri kavramlardır. İslam'ın özünü ve temel yapısıyla dolaysız bir şekilde alakalı olan bu kavramlar, birçok kimseler tarafından bilinmesine rağmen, kuşatıcı anlamlar ve yaşantıdaki yerleri itibariyle toplumun gafil olduğu meselelerdir.

Tevhid ve şirkin güncelleşmesi, yaşanan coğrafyalarda müşahhas bir hale getirilmesi, İslami davet için açık bir gerekliliktir. Özellikle sirk meselesi, insanların zihninde geçmişten örneklendirilen meselelerdir. Çağdaş şirkin her türüyle içice veya yüzyüze olan insanlarımızı şirk denilince, her nedense sadece Mekke müşriklerinin taptıkları bazı putlar akla gelmektedir.

Nitekim birçok insanımıza göre putperestlik veya Allah'a eş koşmak, çok eskilerde kalan hadiseler olup, günümüzde böyle ilkel şeyler hiç söz konusu değildir.

Oysa öyle bir çağda yaşamaktayız ki, putperestleri veya müşrikleri İslam'ı reddedenlerin arasında değil kendilerini İslam'a nisbet edenlerin arasında bulmamız mümkündür. Kendisini müslüman zanneden nice insan vardır la, itikadıyla, yönelişiyle, yaşantısıyla müşriklerden veya putperestlerden herhangi bir farkı yoktur.

Fakat kendisine sorsanız, Elhamdülillah müslümanım diyecektir. Tabi ki bu çelişkilerin nedeni, tevhid ve şirk meselesinin yeterince güncelleşmemesi ve yaşadığımız coğrafyaya göre açıklanmamasıdır.

Tevlidi ve şirk gerçeğiyle ilgili olarak insanımıza verilmesi gereken temel esasları amaçlayan bu kitap çalışmasında, bu meseleler yaşadığımız coğrafyadaki insanlar ve insanların içinde buldukları durum dikkate alınarak, kısa ve özlü bir şekilde verilmeye çalışılmıştır.

Hayrın gerçek sahibi olan Rabbinizden, bu çalışmamızın hayırlara vesile olmasını diliyoruz..

Mehmed ALGAŞ İZMİR/1991

1. ŞİRKİN TANIMI

“Ortak olmak” manasına gelen “Şe-Ri-Ke” fiil kökünden bir mastar olan “Şirk” kelimesi; ortak koşma, ortak tanıma anlamına gelir. Bir kavram olarak kullanıldığı İslami pratikteki anlamı ise; alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'a zatında ve sıfatlarında eş koşmak veya Allah'a ortak isnat etmektir. Allah'a eş veya ortak koşmayla ilgili bütün fiillere “Şirk” denildiği gibi, bu fiillerin faillerine de “Müşrik” denilir.

“Şirk” kavramı, İslam'ın kuşattığı bütün meselelerde Allah'a eş koşmak veya Allah'a ortak isnat etmek manasına gelmesine rağmen, günümüzdeki toplumsal anlayışa göre genel olarak, Allah'ı inkar manasına gelmektedir. Nitekim Allah'ı inkar eden kafirlere “Müşrik”, Allah'a inandığını ileri süren müşriklere ise “Müslüman” denilmesinin nedeni, bu çarpık anlayıştır.

Oysa İslam'la mükellef olan bir insan yaratılışla ilgili bazı olayları görerek ve tefekkür ederek; “Allah vardır” dese, sadece bu ikrar ve bu inanç o insanı müslüman yapmaz. Bilindiği gibi müşrikler

de yaratıcı olarak Allah'a ve Allah'ın varlığına inanmaktadırlar. Nitekim müşriklerle ilgili olarak Ku'ran-ı Kerim'de şöyle buyurulmaktadır.

“Andolun, onlara; Gökleri ve yeri lam yarattı, güneşi ve ayı kim emre amade kıldı? diye soracak olursan, şüphesiz; Allah diyecekler. Şu halde nasıl oluyorlar da, çevriliyorlar?” [1]

“Andolsun, onlara; Gökten su indirip de ölümünden sonda yeryüzünü diriltten kimdir? diye soracak olursan, şüphe; Allah diyeceklerdir. De ki; Hamd Allah'ındır. Hayır onların çoğu akletmiyorlar.” [2]

Kur'an'ı Kerim'de zikredilen bu gibi ayet-i kerimeler, meseleye açıklık getirmektedir. Müşrik, Allah'a inanmasına rağmen Allah'a eş koşan insandır. Allah'a eş koşan bu insanın, Allah'ın varlığına olan imanı ister taklidi iman, ister tahkiki iman olsun bu insan müşriktir ve İslam dairesinde değildir. Şirk meselesine tanımla ilgili olarak bu kısa girişi yaptıktan sonra insanları müşrik durumuna getiren şirk olgusunu, itikadi ve ameli şirk olmak üzere iki genel başlıkta değerlendirebiliriz.

İtikadi Şirk

İtikad demek, bir dinin temel inanç değerlerine kalbi bağlılık veya inanmak demektir. İslam dinindeki iman esasları amentüde belirtildiği üzere altı olarak bildirilse de, böylesi bir yaklaşım sınırlandırıcı olur. Günümüz müslümanları Allah'a, Peygambere ve bir bütün olarak Kur'an'ı Kerim'e inanmakla yükümlüdürler. Kur'an'ı Kerim'de bildirilen bütün gerçekler, Kur'an'ı Kerim'de beyan edilen bütün esaslar, müslümanlar için birer iman esasıdır. Bu iman esaslarını bölmek, bir kısmını esas, bir kısmını detay kabul etmek, müslümanlar için mümkün değildir.

İslam'a göre en temel inanç, Allah inancıdır. Tabii ki bu Allah inancı, değişik menkibelerde ve hurafelerle karışık hikayelerde verilmeye çalışılan Allah inancı değildir. Allah inancının nasıl ve ne şekilde olacağını bildiren yegane kaynak, Kur'an'ı Kerim'dir. Müslümanlar yaratılmış birer mahluk olduklarının idrakine vararak, Yaratıcıyı kendi akıllarına ve yaklaşımlarına göre tarif etmekten veya tanımlamaktan şiddetle kaçınırlar.

Müslümanlara göre Allah (c.c.)'ın en doğru tanımı, Allah'ın Kur'an'ı Kerim'de kendi zatıyla ilgili olarak yaptığı tanımdır. Müslümanlar bu tanımı ne eksiltmeye ve ne de çoğaltmaya çalışırlar. Çünkü böylesi yaklaşımlar, insanların büyük bir bölümünü, şirk vadisine sürükleyen yaklaşımlardır. İtikadi şirkin temelinde, Allah inancında meydana gelen bu gibi sapık yaklaşımlar bulunmaktadır. Nitekim müşriklerin büyük bir kısmı, böylesi yaklaşımlarla Allah'a zatında ve sıfatlarında şirk koşan kimselerdir.

İtikadi şirk içinde bulunan kimseler, genellikle müslüman olduklarını zanneden veya müslüman olduklarını ileri süren kimselerdir. Bunlarda meydana gelen itikadi şirkten, ne yazık ki birçok örnekler verebilmemiz mümkündür.

Mesela herhangi bir insan, yegane Halik, yani yegane yaratıcı olan Allah'a inandığını söyleyip; kainatın, dünyanın ve dünyanın içindekilerinin yaratılışını, Allah'la beraber başka şeylere de nisbet ediyorsa, yegane Rezzak, yani yegane rızık verici olan Allah'a inandığını söyleyip; rızık verici olarak Allah'la beraber başka şeyleri de ön plana çıkarıyorsa, yegane Hadi, yani yegane hidayet edici olan Allah'a iman ettiğini söyleyip; hidayet edici olarak başka şeyleri de görüyor ise, yegane ve mutlak Hakim olan Allah'a iman ettiğini söyleyip; hakimiyeti Allah'tan başka kimselere veya mercilere nisbet ediyorsa böylesi inanışlarda bulunan insanlar İtikadi şirk içersindedir.

Kısaca örneklendirdiğimiz bu itikadi şirkler müslümanlarda olmamakla beraber, müslümanların da bu gibi konularda yeterince bilinçli olduklarını söyleyemeyiz. Mesela akli başında gözüken bazı alimler bile İslami mücadeleleriyle ilgili olarak “Bizim mücadelemiz Allah'ın hakimiyetini tesis etmek içindir” diyeiyorlar!. Böylesi bir söz, öncelikle Allah'ın sıfatlarını bilmekle yükümlü olan

alimlere yakışmayacak bir sözdür. Müslümanların ve özellikle müslüman alimlerin, itikadi sapma meydana getirebilecek olan böylesi sözlerden şiddetle sakınmaları gerekir. Çünkü bizler biliriz ki Allah (c.c.) bütün alemler üzerinde mutlak hakimdir. Yaratıcının İlahi hakimiyet sıfatı, biz yaratılmışların mücadelesiyle tamamlanabilecek veya gerçekleşebilecek bir sıfat değildir. Allah (c.c.)'m Hakimlik sıfatı, zaten kendi özünde her türlü eksiklikten münezze olan bir sıfattır. Bu öylesine muhteşem bir hakimiyettir ki, bu ilahi hakimiyeti kabul eden veya etmeyen bütün mahlukatı, bütün yaratılmışları kuşatmaktadır. Alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'ın İlahi hakimiyetini, bu hakimiyeti kabul eden ülkelerde “Var”, İlahi hakimiyeti reddeden ülkelerde “Yok” sanmak, itikadi bir yanılgıdır. Herhangi bir ülkeyi yöneten Firavun veya Nemrut, Allah'ın hakimiyetini reddetse dahi, yine de bu ülkedeki mutlak hakimiyet o Firavun'un veya o Nemrud'un değildir. İlahi hakimiyeti reddeden Firavun veya Nemrud, yönettikleri ülkede hakimiyetin gerçek sahibi olsalardı, hiç şüphesiz ki Firavun Hz. Musa'yı, Nemrud ise Hz. İbrahim'i gayet kolay öldürebilirdi. Oysa biliyoruz ki bir yalancı hakimiyetin sözcüsü olarak Allah'ın elçileri hakkında “Ölüm hükmünü” vermelerine rağmen, İlahi hakimiyetin takdirine boğun eğmek zorunda kalmışlar ve öncelikle kendileri ölmüşlerdir. Çünkü Allah (c.c), kendi hakimiyetini reddeden firavunlar üzerinde de mutlak hakimdir.

Meseleyi Türkiye coğrafyasında sonuca bağlayacak olursak, Türkiye genelinde Allah'ın hakimiyeti değil, İslam'ın hakimiyeti yoktur. Dolayısıyla birer mü'min olarak bizlerin mücadelesi, Allah'ın hakimiyeti için değil, İslam'ın hakimiyeti içindir.

Bizler bazı yazılarımızda veya bazı konuşmalarımızda “Hakimiyet Allah'ındır” diyorsak, bu sözümüz; gerçekleştirmeyi arzuladığımız bir temenni değil, insanlara hatırlatmak istediğimiz apaçık bir gerçektir.

Netice olarak müslümanlardaki Allah inancı, itikadi şirkten ve itikadi sapmalardan uzak olan, Allah'ın zatına ve sıfatlarına uygun bir inançtır. İmanla ilgili bütün meselelerde bu inançtan sapmak, bu istikametten uzaklaşmak, insanları itikadi şirke sürükleyen bir yaklaşımdır.

Ameli Şirk

Amel, fiil, eylem, hareket, davranış manasına gelir. İnsanın bütün bir yaşantısında meydana gelen fiil, eylem ve davranışlarındaki şirkere, kısaca ameli şirk diyoruz. Ameli şirk, bizzat fiil ve eylemlerde meydana gelen şirkidir.

Mesela gaybı bildikleri inancıyla kahinlere gitmek, değişik maksatlar için büyü veya sihir yaptırmak, göz boncuğu veya katır boncuğu takarak, bunlardan fayda ummak, ölümlerden veya birer mahluk olan yaratılmışlardan gaybi yardım istemek, Allah'tan başkasına kurban kesmek, insanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarıyla ilgili olan Allah'ın hükümlerine rağmen kendi istekleri doğrultusunda hükümler koymak veya bu şekilde hükümler koyan müstekbirlere oy vererek onları meşru görmek ve onlara destek vermek ameli şirklerdendir.

Ameli şirkin kaynağında itikadi şirk olduğu gibi, bazı hallerde itikadi cahillik de olabilir. Gerçi itikadi cahillikte de şirki inanışlar vardır ancak bu inanışlar, hakka rağmen inanışlar değildir. Mesela İslam'ın sadece bazı ibadetler değil, başbaşa bir hayat nizamı olduğunu anlamalanna, alemler üzerinde mutlak hakim olan Allah'ın, insanların yaşantılarıyla ilgili olarak hükümler vazettiğini bilmelerine rağmen; bu İlahi hükümleri reddeden müstekbirlere meşru gören ve onları oylarıyla destekleyen kişilerin ameli şirklerinin temelinde, itikadi cahillik değil, itikadi şirk vardır. Bu gibi konularda resmi veya gayriresmi propaganlarla aldatılan, hakkı ve gerçeği bilmeyen kimselerin fiillerinde ise itikadi cahillik bulunmaktadır.

Nitekim bütün bunları dikkate alan İslam, fiilfail ayırımı yapmakta, fiil ile fail arasında bilinç bağı varsa, faili fiile göre sıfatlandırmaktadır.

Böyle bir bağ yok ise fiili şirk olarak nitelenmesine ve fiilin failini müslüman görmemesine rağmen, bu faile hakkı bildiresiye kadar “Sen müşriksin” diyerek “Müşrik” sıfatını vermemektedir.

ŞİRKİN PSİKOLOJİK VE SOSYOLOJİK NEDENLERİ

Şirki yönelişlerde bulunan ve şirk fiilini işleyen fail insan olduğu için, insanın araştırılması ve değişik boyutlarıyla ortaya konulması gerekmektedir. Şirkin faili olan insana yeterli açıklık getirilmediği sürece, şirki yönelişlerin nedenleri de açıklık kazanamayacaktır.

İnsan nedir?

Nelere meyyaldir?

Zaaf ve yetenekleri nelerdir?

İnsanın yaratılışıyla ilgili olan bu sorulara, kısa da olsa bir açıklama getirmemiz gerekecektir. Çünkü insanları şirk sürükleyen nedenlerin hepsi, insan fitratıyla ilgilidir. Dolayısıyla insanları şirk götüren nedenleri vermeden önce, bu nedenlerin tesirinde kalan insan fitratına genel bir açıklık getirmemiz gerekecektir.

İnsan Fitratına Genel Bakış

Tevhid ve şirk meselesini incelerken, Allah'a şirk koşan müşrik ile Allah'ı birleyen muvahhid, farklı farklı yaratılışlarda bulunan iki ayrı mahluk olsaydı, bu durum bizler için çok daha basit ve anlaşılır olabilirdi. Oysa biliyoruz ki her iki yönelişin sahibi de insandır. Muvahhid bir müslümanın temel yönelişi olan tevhid ile, herhangi bir müşriğin yönelişi olan şirk, aynı insan fitratında meydana gelmektedir. Varoluşları itibariyle aynı yaratılıştaki bulunan insanlar, birbiriyle tamamen zıd olan iki ayrı fiile, iki ayrı istikamete yönelebilmektedirler.

Birbiriyle çelişen bu farklılığı, yaratılıştaki veya fitrattaki farklılıklar olarak algılayamayız. Çünkü insanı nasıl ve ne şekilde yarattığını hakkıyla bilen şanı yüce Rabbimiz, insanın yaratılışıyla ilgili olan gerçeği apaçık bir şekilde beyan etmektedir.

“O halde sen yüzünü hanif olarak dine, Allah'ın o fitratına çevir id (Allah) insanları bunun üzerine yaratmıştır. Allah'ın yaratışında değiştirme yoktur. Bu (din) dosdoğru (müstakim) bir dindir.

Ancak insanların çoğu bilmezler.” [3]

Konumuzla ilgili olarak anlamamız gereken gerçek; Allah (c.c.) sadece müslümanları değil, bütün insanları İslam üzere yaratmıştır ve bütün insanlarda bu dinin gereğini yerine getirebilecek imkanlar ve yetenekler bulunmaktadır.

Kur'an'ı Kerim'de zikredilen birçok İlahi buyruğu dikkate aldığımız zaman, İlahi hükümlerle muhatap olan insanların değişik konularda inanmak, sevmek, korkmak, sakınmak, itaat etmek, duymak, görmek, bilmek, düşünmek, konuşmak, unutmak, hatırlamak, umudlanmak, özenmek, güvenmek ve istemek gibi farklı fiillerle mükellef olduklarını görürüz.

İşte bütün bu mükellefiyetlerin yerine getirilmesi için gerekli olan fitri donanım, insanda bulunmaktadır. Daha açık bir ifadeyle sevmekle yükümlü olan insanda sevme vasfı, korkmayla yükümlü olan insanda korkma vasfı, itaat etmekle yükümlü olan insanda itaat vasfı, bu insanın fitratında bulunmaktadır. İnsanlar sevmeye, korkmaya, itaat etmeye, isyan etmeye meyyal olarak yaratılmışlardır.

Ancak yaratılış itibariyle bütün insanlarda bulunan bu fitri özellikler, insanların tercihlerine göre şekillenmekte, insanların tercih ettikleri şeylerle doldurulmaktadır.

Mesela korkmaya meyyal olarak yaratılan bir insan, fitratında bulunan bu korku boşluğunu, Allah korkusuyla veya Allah'tan başka şeylerin korkusuyla doldurabilir. Sevmek ve itaat etmek yönelişleri de böyledir.

İslam üzere olan bu fitratın yaratılıştaki değişmeyeceği ve değiştirilemeyeceği ise ayet-i kerimenin

devamında zikredilmektedir.

“Allah'ın yaratışında değiştirme yoktur.”

İnanmak, sevmek, korkmak, sakınmak, itaat etmek, duymak, görmek, bilmek, düşünmek, özenmek, güvenmek., vs. gibi fitri temayüllerde yaratılan insanlar hangi dine girerlerse girsinler, onlarda meydana gelen değişiklik fitri temayüllerde değil, bu fitri temayüllerle yöneldikleri, benimsedikleri ve sahiplendikleri şeylerdedir.

İnsan fitratıyla ilgili olan bu gibi İlahi kanunları, zamanımızdaki birçok insandan daha iyi idrak eden şeytan aleyhiline, şeytani çalışmalarına bu İlahi kanunları dikkate alarak yön vermektedir. Nitekim *“Allah'ın yaratışında değiştirme yoktur”* buyruğunun, kesin ve değişmeyen İlahi bir kanun olduğunu bilen şeytan aleyhiline, bu nedenle fitri temayülleri değil, bu temayüllerle yönelinen şeyleri değiştirmeye çalışmıştır. Mesela fitratın korkmaya meyyal olarak yaratılan bir insana yanaşırken, bu insanda fitri bir temayül olarak bulunan korkma vasfını yoketmeye veya değiştirmeye çalışmaz. Çünkü bu fitri temayülü yokedemeyeceğini veya değiştirmeyeceğini çok iyi bilir!.

Zaten onun rahatsız olduğu şey insanın korkmaya meyyal olarak yaratılması değil, bu fitri temayül ile Allah'tan korkmasıdır. Bu durumu önlemesi ve bunun da ötesinde insanların bu fitri temayülünden faydalanabilmesi için, korkmaya meyyal olarak yaratılan insanları şeytani vesveseler ve tağuti müeyyidelerle korkutması gerekmektedir. Nitekim şeytan ve dostlarının da yaptığı bu değil midir? Cahili sistemlerde yaşayan insanların fitratları, şeytan ve dostlarının böylesi müdahalelerine maruz kalmıştır. İyiliğe ve kötülüğe meyyal olarak yaratılan insanlar, şeytani propagandalarının tesirinde kalarak iyiliği küçümser, kötülüğü benimser duruma getirilmişlerdir. İtaat ve isyana meyyal olarak yaratılan insanların Allah'a itaat, tağuta isyan etmeleri gerekirken; bu insanlar tağuta itaat, Allah'a isyan eder duruma getirilmişlerdir.

İslam nasıl ki insanın fitratını veya yaratılış gerçeğini dikkate alıyorsa; insanlara zulmetmek isteyen şeytan ve dostları da yine aynı fitratı dikkate almaktadır. Tevhid ve şirk, aynı insan fitratında meydana gelen fakat birbiriyle tamamen zıd olan iki ayrı yöneliştir.

Tevhid ve şirkle ilgili birçok yönelişi, birbiriyle mukayese ederek inceleyecek olursak, iki ayrı yönelişin aynı fitrattan kaynaklandığını gayet rahat müşahade edebiliriz. İnsanlarda aynı fitri temayüller, aynı fitri gereksinimler bulunmasına rağmen, insanlar hem tevhide ve hem de şirke yönelebilmektedirler. İnsanları şirke götüren yönelişlerin nedenlerini ise kısaca şu başlıklarda inceleyebiliriz.

1- İnsanlara Tevhidi Davetin Yapılmaması

İnsan fitratının en belirgin özelliği, boşluk kabul etmemesi veya boşluğa tahammül etmemesidir. Dolayısıyla insan fitratında bulunan bütün temayüller, bütün gereksinimler, mutlaka ve mutlaka bir muhatap arar ve bu muhatapla boşluğunu doldurmak ister. Mesela korkmaya meyyal olarak yaratılan insan fitratı, bu fitri boşluğunu mutlaka ve mutlaka doldurur. Yaşadığımız dünyada Allah'tan veya devletten veya ölmekten korkmayan birçok insan olabilir. Ancak hiçbir şeyden korkmayan tek bir insan yoktur. Her insanın mutlaka korktuğu, gizli veya açık bir şey vardır. İnsanların fitratında bulunan bu korku boşluğu, mutlaka ve mutlaka bir korku ile doldurulmuştur. Sevmek ve inanmak gibi fitri boşluklar da böyledir.

İnsanların fitratında bulunan bu boşluklar, doğru veya yanlış, iyi veya kötü, güzel veya çirkin mutlaka bir şeylerle doldurululmasına rağmen, insan fitratıyla bütünleşebilecek değerler, ancak ve ancak İslam'ın değerleridir.

İnsan fitratı ve insan fitratında bulunan temayüller, İslam'ın gerçekleri ile donandığı zaman; fitratına yabancı olmayan bu değerlerle ahenkli bir bütünlüğe girmekte ve kemale yükselmektedir.

Tabii ki insanlarda bu kemalin veya bu olgunluğun gerçekleşmesi, insanların öncelikle tevhide davetle karşılaşmasıyla mümkündür. Yaratılışları itibariyle bir şeylere inanmaya, bir şeyleri sevmeye veya bir şeylerden korkmaya meyyal olan insanlar, bu fitri ihtiyaçlarını muhatap alan hak davetle karşılaşmadıkları zaman, şeytan ve dostlarının batıl davetlerinden çok daha çabuk etkilenebileceklerdir. Çünkü tevhide davetin muhatap almadığı insan fitratını, şirki davet muhatap almakta ve tevhide gerçeklerle donanmayan fitri boşluklar, bu batıl davetle doldurulmaktadır.

2- Dünyevi Endişeler Ve Nefsi Marazlar

Yukarıda yazdıklarımızdan hareket ederek “Hak davetle karşılaşan her insan mutlaka bu davete icabet eder” diyemeyiz. Çünkü biliyoruz ki hak davetle karşılaşmalarına rağmen bu daveti kabul ermeyen birçok insan bulunmaktadır. İşte bu insanların tevhide daveti reddedip, şirke yönelmelerinin önemli bir nedeni, dünyevi endişeler ve nefsi marazlardır.

Mesela temeli zulme dayalı olarak mala, mülke veya makama sahip olan insanlar, hak davetle karşılaştıkları zaman, meselenin sadece kabul ve tasdik olmadığını bilirler. Hakkı ve adaleti kabul etmekle birlikte, doğal olarak batılı ve zulmü reddetmeleri gerektiğinin de farkındadırlar. Böyle bir inkar ise zulme dayalı olan bütün makamların, sömürüye dayalı olan bütün menfaatlerin de inkar olup, zulüm ve sömürü müptelası olan kimseler için aşılması mümkün olmayan engellerdir.

Ekabir takımı için faturası kabank kabul edilen bu gibi dünyevi endişelerin, halk kitlelerinde bir lokma ekmek veya iki kuruş maaş gibi çok küçük birimlere indiğini görürüz. Bir lokma ekmek veya iki kuruş menfaatin yanısıra, devletten ve devlet adamlarından korkmak, birçok zavallı insanın şirke yönelmesi için yeterli birer sebep olabilmektedir.

Ayaklarındaki ve gönüllerindeki zincirleri biricik mal-varlıkların olarak kabul eden bu zavallılar, ne hazindir ki zincirlerden kurtulmak için değil, bu zincirleri kaybetmemek için mücadele etmektedirler. Bu zincirlerden kurtulmak, boşlukta kalmak gibi bir kabustur bunlar için!

Böyle anmışlar, böyle inandırılmışlardır bu zavallılar!

Nitekim asker askerliğini, işçi işçiliğini, köle köleliğini bu itikadla yapmaktadır!

Geçmişteki hıristiyanlar, rahiplerine birkaç kuruş vererek cennet tapusu alıyorlardı. Herkesin yadırgadığı bu durumu, ben pek yadırgamıyorum.

Hem neden yadırgayım ki!

Birkaç kuruş menfaat için gerçek cennetlerini satan milyonlarca insanla bir arada yaşarken, onları nasıl yadırgayabilirim?

Birkaç kuruş karşılığında cennet umudu alanlar mı yadırganmalı, yoksa birkaç kuruş karşılığında gerçek cennetlerini satanlar mı?

3- Yarını Uzak Görme

Yarını uzak görme, insanlarda genel bir hastalık durumuna gelmiştir. Herhangi bir şeyin vadesi uzadıkça, üzerine binen faizne olursa olsun bedeli ufalmaktadır birçok insanın gözünde. İlahi tehditlere rağmen şirke yönelmeleri yine aynı marazdan, aynı batıl yaklaşımdan kaynaklanmaktadır. Hesap veya ceza gününü uzak gördükleri için; uzak olan yıllardaki tehdit, onların bugününü pek etkilememektedir.

Halbuki gerçek böyle midir?

Yarınlar uzak, gerçekten uzak mıdır?

Oysa uzak olan, yarın değil dündür. Yirmi yıl sonramız değil, yirmi saniye öncemiz uzaktır, uzaklaşmıştır bizden. Yirmi yıl yol gitsek, yirmi saniye öncemize varabilmemiz mümkün değildir. Fakat yarınlar, yıllar, durmak bilmeyen adımlarla üzerimize doğru gelmektedir. Yarınlardan

kaçmak, yarınlardan uzaklaşabilmek, durmayan zamandan korkanlar için dermansız bir derttir.. Aslında insanın kendisi de, yarınların geleceğini, mutlaka ve mutlaka geleceğini bilmektedir. Mesela ihtiyacı olan herhangi bir insana “Bugün sana yüzbin lira vereyim, bir hafta sonra üç tırnağım kelpetenle sökeyim!” deseniz, ihtiyacı olmasına rağmen teklifinize yanaşmaz. Çünkü zamanın durmadığını, bir haftanın geçeceğini ve o günün geleceğini bilir. Peki bir hafta geçecek de, bir yıl veya bir ömür geçmeyecek mi? İnkâr edemeyecekleri ölüm günü, inandıklarını söyledikleri hesap günü gelmeyecek mi? Biz yaşasak da, biz ölsek de, tıkr tıkr işleyen zaman hiç durmadan, hiç yorulmadan hesap gününe doğru yol almıyor mu? Fakat ne gariptir ki bir haftanın geçeceğini gayet açık bir şekilde idrak eden birçok kimsenin kısa aklı, mesele ölüm veya hesap gününe geldiği zaman bulanmaktadır. Burunlarının dibinde olan ölüm veya hesap günü çok uzaklardadır bunlar için!. Nitekim çok uzaklarda kabul ettikleri İlahi tehdit, çok uzaklarda kabul ettikleri İlahi azap, onları şirkten veya azgınlıktan caydırıcı değildir!. Ahirete kuşkuyla bakan kimseler için, yeniden dirilme ve hesaba çekilme haberleri ise onların korkmasına değil, kalplerinin bir köşesinde sevinmelerine neden olmaktadır. Çünkü ahirete kuşkuyla bakan bu kimselerde, ölmek ve yok olmak korkusu vardır. Meseleye bu korkuyla yak-laştıkları için, hangi şartta olursa olsun yeniden dirilmeyi güzel bir ihtimal olarak görürler. Yok olmak korkusu, cehennem korkusundan çok daha fazladır bu kimselerde!. Tabi ki bu batıl yaklaşım, cehenneme inanmamanın, cehennemi bilmemelerinin bir neticesidir. Oysa cehennemin müthiş gerçeğiyle karşılaştıkları zaman, Kur'an'ı Kerim'de beyan edildiği gibi Bizi helak et, bizi yokeî ya Rabbi diyerek çılgınca feryat edeceklerdir. Bazılarının kuşkuyla baktıkları, bazılarının uzak gördükleri yarınlar, Allah'a andolsun ki gelecektir, geliverecektir..

4- Batıl Umudlar

İnsanları doğru veya yanlış birçok şeye sevkeden önemli bir etken umuddur. İnsanlar neleri umud ederek, neler yapmışlardır kendi tarihlerinde. İnsanlardaki cennet umudu ise geçmiş tarihten günümüze uzanan ortak bir umuddur. İnsanlardaki cennet umudu ortak bir umud olmasına rağmen, bu ortak umud için yapılmak istenenler ve yapılanlar birbirinden oldukça farklıdır. Allah'ı birleyen muvahhid müslümanlar, kendilerini Allah'ın hoşnutluğuna götürecek cennet yolunu Kur'an ve sünnette ararlarken, bazıları firavunların izinde, bazıları bel'amiarın dininde, bazıları sapıkların tekkesinde aramaktadırlar!. Asr-ı saadet döneminde sadece Efendimiz (s.a.v.) 'in pak eteğine tutunarak cenenete gidebileceğini zanneden tek bir müslüman yokken; günümüz hem kirlî eteklerle ve hem de cennet umuduyla bu eteklere tutunan etekçilerle doludur. Netice olarak insanları tevhide yöneltmesi gereken cennet umudu, birçok insanın şirke yönelmesine neden olmaktadır. Yaşadığımız dünyada cennet umuduyla cehenneme yönelmek, yaygın ve çağdaş birer hastalık durumuna gelmiştir.

5- Duyu Organlarının İlahlaştırılması

Alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) insanları bazı duyu organlarıyla yaratmasına rağmen, bu duyu organları herşeyi kuşatabilecek, herşeyi algılayabilecek keyfiyette değildir. Ancak insanlardan birçoğu bunun pek farkına varmazlar. Onlar için varlık alemi, duyu organlarıyla müşahade edebildikleri şeylerdir. Ellerindeki tahta kılıçlarıyla dünyayı fethedeceğini zanneden çocuklar gibi,

bunlar da duyu organlarıyla kainatı fethedebileceklerini zannederler!,
“Ancak benim gördüğüm veya benim işittiğim vardır” demek, aynı zamanda “Ben herşeyi görürüm, ben herşeyi işitirim” demektir!.
Oysa biliyor ve iman ediyoruz ki herşeyi gören ve herşeyi işiten Rabbimizdir. Bu mutlak sıfat, Rabbimize ait bir sıfattır.
Bizler ise yaratılmış birer insanız.
Gözümüz ve kulağımız olmasına rağmen ne her şeyi görebilir, ne de her şeyi işitebiliriz. Bu kısıtlı duyu organlarına, kuşatıcı ve mutlak olan İlahi vasıflan nisbet etmek, duyu organlarını ilahlaştırmaya çalışmak demektir. İşte böylesi yaklaşımlar, insanları şirk olan ataistlikten, küfür olan ateistliğe kadar götürebilmektedir.
“Görmediğime inanmam” diyen ateistlerin bu sapıklığı, farklı boyutta müşriklerde de bulunmaktadır. Nitekim canlı veya cansız sembollere İlahilik nisbet eden müşrikler, göremedikleri tanrıyı, görülebilir hale getirmekten yanadırlar. İbadet için yöneldikleri merciyi, müşahhas yani somut hale getirmek isterler. Çünkü böyle yaptıkları zaman, duyu organları erişemedikleri boşluktan kurtulacak ve bu organları erişebilecekleri, tutunabilecekleri bir dal olacaktır.
Müşahhas hale getirdikleri ve yöneldikleri bu put, ister canlı olsun, ister cansız, ister taştan olsun, ister tahtadan, onlar için farketmez. Yöneldikleri bu putun tann olmadığını bilseler bile, yine de bu puttan vazgeçmezler. Çünkü bu putperestler için yöneldikleri canlı veya cansız put tanrı olmasa da, yine de tanrının bir sembolü, bir işareti veya onları tanrıya götüreceği bir araçtır. Mühim olan ibadet için yönelinen şeyin kendilerine göre meçhullükten çıkıp, müşahhas hale gelmesidir. Hele hele bu put koskocaman yapılmışsa, duyu organlarının tatmin olması ve etkilenmesi daha kolay olmaktadır.
Nitekim falancanın kabrini veya filancanın heykelini çok büyük boyutlarda yapan müstekbirler, bütün bunları mevtaya olan saygılarından değil, bu sapık yönelişteki insanları etkileyebilmek içindir.
Netice olarak “Görmediğime ibadet etmem” diyen ateist ile, “Ancak gördüğüme ibadet ederim” diyen müşrik arasında, önemli bir fark yoktur. Her ikisi de görülebilir bir tann istemektedirler. Birisi göremediği tanrıyı inkar etmekte, diğeri ise göremediği tanrıyı, canlı veya cansız sembollerle görülür hale getirdiğini zannetmektedir!.
Her ikisinin de kaikiş ve batış noktası duyu organlarıdır.

5- Çoğunluğun Etkisi

“İnsan toplumsal bir yaratıktır” derler. Kitlelerin geneli için doğru bir söz olsa gerek. Nitekim birçok insan kimlik ve kişiliğini, içinde bulunduğu gruptan veya toplumdaki almaktadır. Bu insanlar kendilerini tanımlarken, kendi benliklerini ifade eden “Ben” kelimesi yerine, içinde bulunduğu çoğunluğu kastederek “Biz” kelimesiyle söze başlarlar. “Biz şöyleyiz, biz böyleyiz” gibi tanımlamalar, o insanların kendilerini içinde buldukları çoğunluğa göre tanımlamalarıdır.
Böylesi durumlarda söz konusu topluluk doğru, iyide veya güzelde ise herhangi bir problem yoktur. Hatta problem olmadığı gibi birçok müsbetlikler de bulunmaktadır. Ancak insanı etkileyen grup veya toplum, batıl veya cahili bir nitelikteyse durumlar tam aksi yönde değişmektedir. İnsan ve toplum arasındaki olumlu olan etkileşim, gayet olumsuz bir vadiye kaymaktadır. Cahili toplumun insan üzerindeki baskısı, bu insanı doğrudan, bu insanı iyiden, bu insanı güzelden uzaklaştırıcı bir baskı olmaktadır.

İşte böylesi toplumlarda, toplumun yanlışlığına rağmen doğruyu görmek, toplumun kötülüğüne rağmen iyiyi tercih etmek, her kişinin değil er kişinin işidir.
Çünkü böyle bir tercihte, binlerce ağızdan çıkan “Bu doğrudur” sözüne, tek bir ağız ile “Hayır, bu yanlıştır” demek vardır, çünkü böyle bir tercihte, yanlışın çoğulcu kalabalığından çıkıp, doğrunun

İssiz gölgesine sığınmak vardır, çünkü böyle bir tercihte, topluma ve toplumsal değerlere karşı çıkmak, toplumun ve toplumsal değerlerin baskısına göğüs germek vardır..

Dolayısıyla kendi kişiliğini içinde bulunduğu grupta veya toplumda bulan kimseler için, böyle bir tercih mümkün değildir. İçinde yaşadıkları grubu veya toplumu reddetmek, kendi benliğini, kendi kişiliğini reddetmek gibi imkansız bir iştir bu kimseler için!

Bu kimseler doğru veya hak bir sözle karşılaştıkları zaman, bu sözü kendilerine göre değerlendirmezler, değerlendiremezler. Akıllarına ilk gelen şey, bu söze karşı gruplarının veya toplumlarının yaklaşımıdır. Grubun veya toplumun reddettiği bir şeyi, doğru da olsa bunların kabul etmesi söz konusu değildir.

Nitekim cahili toplumlarda yaşayan böylesi kimselerden, şu ifadeleri sık sık duymamız mümkündür.,

“Bunca insan yanıfta da, sen mi doğrudasın?”

“Bunca insan bilmiyor da, sen mi biliyorsun?”

“Bunca insan aldatıldığının farkında değil de, sen mi farkındasın?”

Bu kimselerin mantığına göre, iyi veya doğru çoğunluğun yani toplumun kabul ettiğidir. Oysa tarihe baktığımız zaman bu mantığın birçok hadisede çöktüğünü görürüz.

Sünnetullah gereği topluca helak edilen kavimler, topluca batılda değil miydi?

Peygamberlerin gönderildiği toplumlar, hak tebliğe topluca karşı çıkmıyorlar mıydı?

Yakın tarihten örnek verecek olursak, mesela Hitler, koca bir toplumun desteğini almamış mıydı?

0 halde, toplumu veya toplumsal çoğunluğu esas alarak hangi şeye “Mutlak doğrudur” diyebiliriz?

Ne var ki bütün bunları yazmamız, kimlik ve kişiliğini toplumdan alan zayıf karakterli kimseler için yine de bir çözüm olmayacaktır. Onlar yine çoğunluğa göre karar verecekler, çoğunluğun ulu dediği cüceleri, uluyarak kutsayacaklardır.

Bu kimseler “Ellen gelen düğün bayramdır” derler!

Oysa ellen gelen zulüm, ellen gelen sömürü, ellen gelen cehennem ise, bunun neresi bayramdır!

İnsanlık Tarihinde Ve Çağımızda Şirk Hadisesi

İnsanlık tarihi, aynı zamanda şeytanın da tarihidir. Şeytan aleyhllane insanlık tarihi boyunca, insan ve toplum olgusundan kesinlikle kopmamıştır. Tarihin her döneminde şeytanın ayak izlerine rastlamak, şeytan ve dostlarının gizli veya açık müdahalelerini görmek mümkündür.

Şeytanı insandan ve toplumdan koparmayan gerçek, dostluk değil, düşmanlık gerçeğidir. İnsanın amansız bir düşmanı olan şeytan aleyhllane, büyük veya küçük her fırsatı değerlendirerek, insanlık tarihinde yer almıştır.

Müslümanların en temel meselesi, nasıl ki tevhid ve şirk meselesiyse, şeytanın da en temel meselesi aynıdır. Çünkü gerçekten düşman olduğu insanları cehenneme sürükleyebilmesi, öncelikle bu iki temel meseleye yönelmesiyle mümkündür.

Bazı İlahi kanunları birçok müslümandan daha iyi bilen şeytan aleyhllane, hareket metodunu bu kanunlara göre tesbit etmektedir.

Şeytana ve şeytani mantığa göre, Allah'ı inkar eden ateistler ile Allah'ın varlığına inanmalarına rağmen Allah'a eş koşan müşrikler arasında herhangi bir fark yoktur.

Şeytan aleyhllane her iki durumdan da, her iki gruptan da memnundur. Çünkü Allah'ı inkar eden ateistlerle birlikte, Allah'a inanmasına rağmen Allah'a eş koşan müşriklerin de cehennem ehli olduğunu bilmektedir.

“Hiç şüphesiz Allah, kendisine şirk koşanları bağışlamaz. Bunun dışında kalanlardan dilediğini bağışlar.” [4]

“Ey İsrailgulları, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin. Çünkü O,

kendisine şirk koşana kuşkusuz cenneti haram kılmıştır, O'nun barınma yen ateştir.” [5]
Kur'an'ı Kerim'de zikredilen bu hükümlerde, Allah'a inanmalarına rağmen Allah'a eş koşan müşriklerin akibetleri beyan edilmektedir. Kafirler ve müşrikler arasında ameli farklılıklar olsa da, müşriklerin amelleri boşa çıkmaktadır. Yaratıcı olarak Allah'a inanıp, namaz ve oruç gibi bazı amelleri yapmalanna rağmen Allah'a eş koşan müşriklerin hüsrana uğrayacakları, Allah için yaptıklarını zannettikleri amellerin kabul edilmeyeceği ve boşa çıkacağı Kur'an'ı Kerim'de açıkça beyan edilmektedir.

“Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz senin de amellerin boşa çıkacak ve elbette sen kayba uğrayanlardan olacaksın.” [6]

“Onlar da şirk koşsalardı, elbette bütün amelleri boşa çıkmış olurdu.” [7]

Müşriklik ve kafirlik açısından akibete ilişkin herhangi bir fark olmadığı için, şeytan aleyhine sinsice davranmakta, geleneksel bir inanç ile Allah'a inanan insanları Allah'ın varlığını inkara değil, Allah'a eş koşmaya davet etmektedir. Çünkü böyle bir müdahale şeytan ve dostları için çok daha kolay, çok daha verimli olmaktadır.

İşte şeytan ve dostlarının insanlık tarihindeki pis ayak izleri, aynı iğrenç müdahale istikametindeki ayak izleridir.

Şeytan ve dostlarının insanları müşrik durumuna getiren müdahalelerine açıklık getirebilmemiz için, aşağıdaki sorulan cevaplandırmamız gerekecektir.

Müşrikler Allah'a inanmalarına rağmen Allah'tan başka nelere tapıyorlar ve neleri İlah kabul ediyorlardı,

şeytan ve dostları onları nelere davet ediyorlar ve onları nasıl müşrik durumuna düşölüyorlardı?.

Meseleyi Kur'an'ı Kerim'deki geçmiş tarihle ilgili verilere ve günümüzdeki görüntülere göre değerlendirecek olursak, ne yazık ki geçmiş ve günümüz ayırımına gitmemiz mümkün değildir.

“Geçmişte şöyleydi, günümüzde İse böyle” diyerek, geçmişteki müşriklerle günümüz müşriklerini kesin hatlarla birbirinden ayıramayız.

Çünkü şirk vakıası ve şirk mantığı, hem geçmişte ve hem de günümüzde aynıdır. Aynı şirk mantığından kaynaklanan, benzer yönelişler söz konusudur, Nitekim geçmişteki ve günümüzdeki müşriklerin nelere tapıklarını maddeler halinde kısaca değerlendirecek olursak; belirttiğimiz bu benzerlik, dikkatsizlerin bile dikkatini çekebilecek somutluktur.

Tabiata Tapanlar

İnsanlar bütün bir tarihleri boyunca, kainatın ahenkli muazzamlığı karşısında ezilmişler ve göremedikleri Allah'la beraber, görebilecekleri güç merkezleri de aramışlardır. Nitekim geçmiş dünya tarihinde güneşe, aya ve yıldızlara tapan kavimler; güneşte, ayda veya yıldızlarda büyük güçler olduğunu kabul etmişler ve karşılaştıkları olayların bu güçlerin etkisiyle meydana geldiğine inanmışlardır. Tabi ki bu batıl inanış, beraberinde bu şeylere karşı kulluğu yani putperestliği de getirmiştir. Çünkü güneşi, ayı veya yıldızı yaşadıkları olaylarda müessir gören bu insanlar, karşılaştıkları olayları bunlara göre yorumlayacaklar ve bunların gazabına uğramamak için gerekirse çocuklarını bile bunlara kurban edeceklerdir.

Geçmişte bu gibi şeylere ayrı ayrı tapılırken, günümüzde ise tabiat ve doğa adı altında topluca tapılmaktadır. Tabiatperest denilen bu kimseler bir yaratık olan tabiatı yaratıcı yerine koymaktalar ve kainatın yaratılışını tabiata nisbet etmektedirler. Bunlara göre kainat kendi içinde ve kendiliğinden varolmuştur.

Kendilerine bilim adamı denilen bu kimseleri sapıklığa götüren önemli bir neden, belki bir çoklanmıza tuhaf gelecektir ama kainatın birbirini tamamlayan, birbiriyle bütünleşen muhteşem

ahengidir. Yarattılmış olan kainattaki bu muazzamlığı görüp, huşu içinde Yaratıcıya yönelecekleri yerde; akıllarını zorlayan bu muazzamlığa takılıp kalmışlar ve gördükleri muhteşem ahengi, gördükleri tabiata nisbet etmişlerdir.

Tabi ki sonuç olarak yanlış, gözlem olarak ise eksik bir yaklaşımdır bu!

Oysa gözlemedikleri gerçekleri biraz daha derinlemesine inceleseler, bu gerçeklerin üzerinde olan, bu gerçekleri yaratan ve bu gerçeklere vaziyet eden İlahi gerçeği anlamaları zor olmayacaktır. Mesela karıncalan yerin altın da dahi inceleyen bilim adamları vardır. Ellerindeki imkanlarla incelemelerini yıllar boyu sürdürürler. Kraliçe karıncanın birkaç erkek kannea tarafından döllendiğini, milyonlarca yumurta yaptığını ve bir kannea kolonisinin bu yumurtalardan çıkan karıncalarla meydana geldiğini görmüşlerdir. Bazı karınca türlerinin çok vahşi olduğu, mesela et yiyen kanneaların hücumuna uğrayan bir hayvan sürüsünden veya bir kabileden geriye sadece kemiklerin kaldığı da, yine bu bilim adamlarının bildikleri gerçeklerdir.

Fakat ne var ki gözlemedikleri bu gerçekleri yan yana koyup yeterince düşünmezler!

Mesela et yiyen kanneaların vahşi tehlikesini bilmelerine rağmen kendi kendilerine şu soruyu sormazlar.

“Sadece kraliçe kannea değil de, diğer karıncalar da çiftleşse dünyanın durumu ne olur?”

Bu soruya verecekleri cevap bellidir. Dünyada et yiyen karıncalardan başka canlı kalmazdı. Bunu anladıktan sonra ikinci soru gündemlerine gelecektir.

“Peki diğer kannealar neden çiftleşmiyor?”

İşte bu sorunun cevabını tabiata nisbet edemeyeceklerdir. Çünkü kendi tanımlamalarına göre tabiat ana doğurgan olup; doğal istekleri frenleyici değil, kendi yaratılışında teşvik edici bir niteliktedir.

O halde doğurgan olan ve doğurganlığa karşı olmayan tabiat, bu doğum kontrolünü nasıl yapıyor?

Çiftleşmekle ilgili hiçbir eksikleri olmayan ve bunun da ötesinde çiftleşmeye arzulu olan milyonlarca dişi ve erkek karıncayı, çiftleşmekten alıkoyan gerçek ne?

Ki aynı durum, anlamlı dünyasında da vardır! Anların dünyasında da sadece kraliçe an çiftleşmektedir.

Bilinçli yaratık kabul ettikleri insanlara dahi yeterince doğum kontrolünün yapılmadığını bilen bu kimseler; karıncaların veya anlamlıların bu fitri istekten neyle alıkoyulduklarını nasıl izah edeceklerdir?

Oysa bunun yegane izahı bilinçsiz olan tabiat değil, tabiatı yaratan ve tabiatdaki ahengi sağlayan İlahi iradedir.

Kısacık akılları ile Yaratıcının iradesini, yaratılmış olan tabiata nisbet edenler, tabiatı Allah'a eş koşan tabiatperestlerdir. Bilimsellik adına ileri sürülen bu gibi safsataların yanısıra; yıldızların insanları kaderi üzerinde müessir olduğuna, yıldıznameye ve yıldız fahna inanan kimseler de aynı sapık fırkanın, sapık müntesipleridir.

Cinlere Tapanlar

Kur'anı Kerim'in cinlerle ilgili beyanına göre cinler ateşten yaratılmış olup, aralarında hem iyilerin ve hem de kötülerin bulunduğu yaratıklardır. Cinler hakkında bunları bilmemize rağmen, cinler yine de biz insanlara göre varlığı malum, mahiyeti meçhul yaratıklardır. İnsanlarla cinler farklı boyutlarda veya farklı düzlemlerde yaratıldıktan halde, insanlarla cinler arasında değişik yollarla iletişim kurulabilmektedir.

Kur'anı Kerim'e göre insanın cinlerle ilişki kurması müsbet bir gereklilik olmamasına ve insanlar böyle bir iletişime teşvik edilmemelerine rağmen; cinlerin peygamberi düzlemde insanlık alemine ilgi duymaları, insanlar arasından çıkan peygamberlerin davetine kendi konumlarına göre icabet etmeleri Rabbanî bir gerekliliktir. Nitekim birçok cin taifesi Efendimiz (s.a.v.)'in davetini dinlemişler, bu

davete kendi konumlarına göre icabet etmişler ve bu daveti kendi kavimlerine de iletmişlerdir. *“Hani cinlerden bir kaçım, Kur'an dinlemek üzere sana yöneltmiştik Böylece onun huzuruna geldikleri zaman dediler ki kulak verin; sonra (dinleme işi) bitirilince de kendi kavimlerine (bire) uyarıcı-korkutucular olarak döndüler. Dediler Ey kavmimiz, gerçekten biz Musa' dan sonra indirilen, kendinden öncekileri de doğrulayan bir Kitab dinledik; hakka ve dosdoğru olan yola yöneltip-iletmektedir. Ey kavmimiz, Allah'a davet edene icabet edin ve ona iman edin; günahlarınızdan bir kısmını bağışlasın ve sizi acıklı bir azaptan korusun.”* [8]

Cinlerin insanlık alemiyle olan bu ilişkisi, tabi ki olumlu bir ilişkidir. Ancak bunun dışındaki karşılıklı ilişkiler, genel olarak şeytani ilişkilerdir.

Efendimiz (s.a.v.)'in sünnetinde görmediğimiz bu karşılıklı ilişkilerin neticesi ise; genellikle insanların cinler ile Allah'a eş koşmaları ve cinlere tapmaları sonucuna varmaktadır.

“Cinleri Allah'a ortak koştular, oysa onları da O yaratmıştır...” [9]

“(Melekler) Dediler ki Sen yücesin, bizim velimiz sensin, onlar değil. Hayır, onlar cinlere tapmaktaydı ve çoğu onlara iman etmişlerdi” [10]

Cinlerin Allah'a eş koşulması demek, Allah'ın yüce sıfatlarının cinlere nisbet edilmesi, Allah'tan istenmesi gereken şeylerin cinlerden istenmesi demektir. Cinlere iman etmek ise, cinlerin verdiği her habere inanmaktır. Tabi ki bütün bunlar ve bu gibi yönelişler, sadece geçmişe özgü veya geçmişteki müşriklerin yaptıkları şeyler değildir.

Günümüzde de durum aynıdır.

Mesela sabahın erken saatinde camilerde üç-beş insan bulunmasına karşın, cinci hocaların kapılan, sıra kapmak isteyen insanlarla doludur.

İnsanları Allah'ın huzuruna değil de, cinci hocaların huzuruna götüren etken, hiç şüphesiz ki şirk etkenidir. İnsanlar Allah'tan isteyecekleri, Allah'tan bekleyecekleri şeyleri cinci hocalardan ve cinlerden bekler duruma gelmişlerdir.

Kendilerine entel veya elit tabaka denilen kimseler ise aynı yönelişin modern boyutu olan medyumluluğu tercih etmektedirler. Ruhlarla ilişkiye girdiklerini zanneden fakat aslında cinlerle ilişkiye giren ve cinlerin maskarası olan bu kimseler, cinlerin kendilerine bildirdiği her şeye İlahi vahiymiş gibi inanmaktadırlar. Halbuki yaşanan zamanlardan bazı doğru bilgiler verebilecek olan cinlerin, henüz yalanlamamış bir zaman diliminden verdikleri gaybi haberler, en basit ifadesiyle spottoto tahminleri gibidir. Nitekiu cinlerin gaybı bilmedikleri ve bilemeyecekleri Kur'an'ı Kerim'de açıkça beyan edilmektedir.

“Böylece onun (Süleyman'ın) ölümüne karar verdiğimiz zaman, ölümünü, onlara esasını yemekte olan bir ağaç kurdundan başka haber veren olmadı. Artık o, yereyıkılıp düşünce, açıkça ortaya çıktı ki, şayet cinler gaybı bilmiş olsalardı böylesine aşağılanıcı bir azab içinde kalıpyasamazlardı” [11]

Ayet-i kerimede de beyan edildiği gibi alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) tarafından ve müstesna bir vakıa olarak Hz. Süleyman (a.s.)'in emrine verilen cinler, esasına dayalı olarak vefat eden Süleyman (a.s.)'in öldüğünü anlayamamışlar ve (asanın bir ağaç kurdunun kemirmesiye kırılmasına kadar) yaşıyor sandıkları Süleyman (a.s.)'a hizmet etmişlerdir. Şanı yüce olan Rabbimizin de beyan ettiği gibi, şayet gaybı bilselerdi, uzun bir zaman bu durumda kalırlar mıydı?

“Ne var ki bu İlahi gerçekleri bilmeyen insanlar, birer yaratık olan cinlere, Yaratıcının sıfatlarını vermekteler ve Allah'a sığınacakları yerde, cinlere sığınmaktadırlar. Bir de şu gerçek var; İnsanlardan bazı erkekler, cinlerden bazı adamlara sığındılar. Öyle oluyor ki, onların azgınlıklarını arttırmışlardır.” [12]

Oysa İlahi gerçeğin en açık ifadesi olan Kur'an'ı Ke-rim'e göre insanların, cinlerin veya yaratılmış her şeyin şerrinden, cinler veya cinci hocalar gibi yaratıklara değil, bütün bunları yaratan ve alemlerin Rabbi olan Allah'a sığınmak vardır.

“De ki; Sabahın Rabbine sığınırım, Yarattığı şeylerin şerrinden..” [13]

“Gerek cinlerden, gerekse insanlardan (olan her hannas'tan Allah'a sığınırım).” [14]

İnsanlara Tapanlar

İnsanların, kendileri gibi birer mahluk olan insanlara tapmaları en tuhaf olduğu gibi aynı zamanda en yaygın bir şirk türüdür. Tarihin her döneminde kendisini ilahlaştırmaya çalışan firavunlar ve bu firavunlara kulluk yapan köleler olagelmıştır, Geçmiş dönemlerde bazen devlet başkanı, bazen aşiret reisi olarak karşımıza çıkan bu firavunlar, çağımızda dini, politik veya mali kimliklerle karşımıza çıkmaktadır. Allah'ın hükümlerini hiçe sayan bir din adamı, bir politikacı veya bir patron ile geçmişteki firavunlar arasında herhangi bir fark yoktur. Bunların hepsi az veya çok bir insan kalabalığına tahakküm etmekte, şeytani hükümlerle bu insanları kendilerine kul yapmaktadırlar. Emperyalist menfaatlerini her şeyin üzerinde tutan politik veya mali kimlikteki çağdaş firavunların küfrü genellikle aşıkardır. Bunlar kendüeri azdığı gibi kendilerine uyanları da azdırıp, saptırmışlardır.

“Üzerlerine (azap) sözü hak olanlar derler ki; Rabbimiz, işte bizim azdırıp-saptırdıklarımız bunlar, kendimiz azıp saptığımız gibi onları da azdırıp-saptırdık” [15]

Şaşkın ve sapık olan insanların bu azgınlara kulluğu, bu azgınları dost kabul etmeleri ve bunları fayda veya zarar vermeye muktedir görmeleri üzerine gerçekleşmektedir, Bir kısım insanlar bu firavunları severek, bu firavunlara kulluk yaparlarken diğer bir kısım insanlar ise, bu firavunlardan korktukları için bu firavunlara kulluk yapmaktadırlar.

Oysa çağdaş firavunların kendilerine özgü güçleri yoktur. Onların buldukları makama değer vererek, onlara kulluk yaparak onları güçlendirenler, kölelerdir.

Makamın veya paranın yaptırım gücü, makama veya paraya değer verenler üzerinde müessirdir. Gerçi bütün kölelere sorsanız, kendilerine tahakküm eden makama veya kapitale karşı belirli bir rahatsızlık duymaktadırlar. Belki de kölelerin hepsi, bu makamların veya bu kapital imparatorluklarının yıkılmasından, devrilmesinden yanadırlar.

Fakat değer verdikleri bir şeyin yıkılmayacağını bilmezler, bilemezler!.

Oysa bir şeye değer vermek demek, onu meşru görmek, onu güçlendirmek demektir. Dolayısıyla makama veya kapitale değer vererek, bunlara devrimci yaklaşmak, bunları devirebilmek mümkün değildir.

Ne var ki bu gerçeklerden bihaber olan uluslararası köleler, kendilerine ilahlık taslayan emperyalistlerin ve dünya emperyalizminin farkına vararak bunları devirmek için mücadele edecekleri yerde, bunlardan bir lokma ekmek alabilmek için mücadele etmektedirler. İnsanın ve insanlığın hakkını unutup, emeğin hakkı için mücadele ettiklerini zanneden bu kimseler, devrimci dava adamı değil, ne yazık ki devrilmiş zavallılardır. Bu zavallıların arasında kendilerini müslüman zanneden kalabalıklar da vardır. Şeytana kulluk yapmaktan içtinap etmeye çalışan bu kimseler, farkında olmadan şeytanın dostlarına kulluk yapmaktadırlar. Oysa ki şeytana kulluk yapmak ile şeytanın dostuna kulluk yapmak arasında herhangi bir fark yoktur. Bu gibi yönelişlerde bulunan insan, her iki durumda da şirke girmektedir.

Yukarıda örneğini verdiğimiz politik ve mali kimlikli çağdaş firavunların yanısıra, insanlara ilahlık taslayan dini kisveli kimseler de bulunmaktadır. Bunlar genellikle müslümanların arasında

yaşamakta, müslüman gözükmekte Ve meseleye vakıf olmayan insanlar tarafından müslüman bilinmektedirler. Bu aldaticılar, küfürleri aşikar olan firavunlara nazaran çok daha tehlikelidirler. Çünkü bunlar doğrucu bilinen yalancılar, dost gözüken düşmanlardır. Allah adını kullanarak insanları aldatmaktalar ve Allah'a kul olmak isteyen insanları, kendilerine kul yapmaktadırlar. Bu aldaticılara hacı, hoca, şeyh, üstad, imam, müftü denilse de, bunlar Allah'ın değil, şeytanın dostudurlar. Bunlar Allah'ı değil, kendi menfaatlerini ve kendi nefislerini yüceltenlerdir.

Oysa müslümanlar Allah (c.c.)'i tekbir etmekle ve diğer insanları Allah'a davet etmekle yükümlüdürler. Kendilerini veya başkalarını yüceltenler ve diğer insanları bunlara davet edenler açık bir sapıklığı yaşamaktadırlar. En seçkin insan Resulullah (s.a.v,) sadece Allah'ı tekbir etmiş ve insanları kendisine değil, Allah'a davet etmiştir.

Yaşadığımız coğrafyada dine karşı saygılı yaklaşan insanlar, din adamı görünümündeki aldaticılara da saygılı yaklaşmaktadırlar. Nitekim bu aldaticıları yüce ve emin kişiler olarak görmekte ve onların Allah adını kullanarak yalan söyleyebileceklerine hiç ihtimal vermemektedirler. Oysa bu aldaticılar "Besmele" ile söze başlamaktalar ve insanları kendilerine veya tağuta kulluğa davet ettikten sonra 'Elhamdülillah' diyerek sözü bitirmektedirler.

İnsanlarımızın bu konularda dikkatli olmaları, her sarıklıyı hoca, her sakallıyı hacı sanmamaları gerekir. Aynı şekilde müslümanların da, sevdikleri ve itaat ettikleri kimseleri Allah'ın hüküm ve ölçülerine göre değerlendirmeleri ve bu değerlendirmeye göre onlara yaklaşmaları gerekmektedir. Çünkü İlahi hükümleri dikkate almadan hoca ve üstadlarına teslim olan kimseler, ne yazık ki bilginlerini ve rahiplerini Rab kabul eden hıristiyanîann durumuna düşmektedirler.

Ölmüşlere Tapanlar

Yaşadığımız dünyada ölümlere karşı belirgin olan iki ayrı yaklaşım vardır. Bu yaklaşımlardan birisi yalan ve iftiralarla mevtayı kötülemek, diğeri ise mevtada olmayan vasıflarla onu yüceltmektir. Nitekim ölümlere tapma hadisesi, ölmüş olan salih veya azgın kimselerin, onlarda olmayan vasıflarla yüceltilmesi, çok ulvi makamlara çıkarılması ve onlara bu itikatla yönelinmesi üzerine gerçekleşmektedir. Müşrikler, bu şekilde yücelttikleri bir mevtaya yönelmekte, bu mevtanın görüş ve ilkelerine itaat ederek, bu mevtanın sevgi ve rızasını gözeterek, ihtiyaçlarını bu mevtaya arzedip, bu mevtadan isteyerek.. Allah'tan başkasına kulluk yapmakta ve böylece küfre girmektedirler. Kur'an'ı Kerim'de apaçık şirk olan bu yöneliş zikredilmekte ve bu müşriklerin ne zelil duruma düştüklerini beyan edilmektedir.

"Allah'tan başka çağırdıkları, hiçbir şeyi yaratamazlar, üstelik onlar yaratılıp durmaktadırlar. Ölüdürler, diri değildirler; ne zaman diriliceklerinin şuuruna da varamazlar." [16]

Evet, geçmişteki ve günümüzdeki müşriklerin yöneldikleri, itaat ettikleri, kurban verdikleri ve kulluk ettikleri insanlar ölüdürler!. İnsanları zelil bir duruma getiren bu hadise geçmişte yaşandığı gibi, ne yazık ki günümüzde de yaşanmaktadır.

İstanbul'daki Eyyüp Sultan'a uzanan eller, İzmir'deki Susuz Dedeye dökülen sular.

Ankara'dakine akıtılan kanlar ve yapılan merasimler bunun açık bir göstergesi değil midir?

Yaşanılan zillet öyle boyutlara varmıştır ki, dünya işleri falanca ölüye bırakılırken, ahiret işleri filanca ölümlere bırakılmaktadır. Daha açık bir ifadeyle dirilerin idaresi, ölümlere tevdi edilmiştir! Tabi ki ölümlere yönelen, ölümlere kulluk ve tazimde bulunan bu İnsanlara, "Diri" denilebilirse!..

Putlara (Sembollere) Tapanlar

Geçmiş müşriklerin ağaçtan ve taştan yonttukları putlara taptıkları, onlardan yardım diledikleri, onların önünde saygıyla durdukları ve bu putlara kurbanlar adadıkları birçok insanlar tarafından

bilinmektedir.

Fakat günümüzdeki insanlar bütün bunları bilmelerine rağmen, bu putperestliğin geçmişte kaldığını savunacaklar “Yaşadığımız modern çağda putperestlik yoktur” diyeceklerdir.

Keşke öyle olsaydı, putlar ve putperestlik keşke geçmişte kalsaydı!.

Fakat ne yazık ki putlar ve putperest mantığı günümüzde de bulunmaktadır. Hatta ve hatta insanlık tarihindeki putperestlik, günümüzde altın çağını yaşamaktadır!. Geçmiş dönemlerdeki putlar sayılabilecek kadarken, günümüzde artan nüfusa ve ihtiyaca göre sayılamayacak bir çoğunluğa ulaşmıştır. Kalpler, sokaklar ve meydanlar bu putlarla Öylesine doldurulmuştur ki; insanlar putperestlerin hışmına uğramamak için hangi yöne tüküreceklerini şaşırırlar! . Çünkü herhangi bir puta gelebilecek tükürük, “Efendim, bu heykel aslında bu bir put değil, diyerek söze başlayacak olan putperestlerin galeyana gelmesine neden olacaktır.

Yaşadığımız çağda isimleri ve cisimleri değişik olan bu putlar o kadar çoktur, o kadar çoğalmıştır ki, herhangi bir. adresin tarifi bile, bu putlara göre yapılmaktadır., Falanca putun yanındaki sokaktan gir, filanca puta gelesiye kadar biraz sürün. O putun sağında ve solunda iki yol göreceksin. Bu iki yol da aynı meydana çıkmasına rağmen sen yine de muhafazakarsan sağdaki sokaktan, sosyalistsen soldaki sokaktan gir ve meydana kadar sürünmeye devam et. Meydana geldiğinde seni bekleyen ve elinde kazık olan bir putla karşılaşacaksın. İşte aradığın adres, o kazığın gösterdiği yerde!.

Eee, büyükler ne demiş.

Arayan Mevla'sını da bulur, belasını da!.

Sebeblere Tapanlar

İnsanların sıkıntıya düşmeleri, bir takım şeylere şiddetle muhtaç olmaları, insanların sık sık karşılaştıkları ve karşılaşılabilecekleri bir durumdur. Bu sıkıntılar veya bu ihtiyaçlar ferdi düzlemde olabileceği gibi toplumsal düzlemde de olabilir.

İnsanların değişik sıkıntılarla karşılaşmaları bir gerçek olduğu gibi, bu sıkıntılarının genel olarak değişik vesilelerle, değişik sebeplerle giderileceği veya giderildiği de bir gerçektir. İşte böylesi durumlarda sıkıntıyı giderecek sebeblere kulluk adabıyla yönelmek, sıkıntıyı gideren sebepleri sınır tanımadan yüceltmek; bütün bu sebepleri yaratan Allah'a, sebeplerle eş koşturmak.

Sebepleri ilahlaştırmaya meyyal olan bu şirk yönelişi, oldukça yaygın olan bir yöneliştir. Nitekim Kur'an'ı Kerim'in birçok yerinde zikredildiğine göre, sıkıntıya düşen insanların Allah'a yalvardıkları ve sıkıntılarını giderilince Allah'a eş koştukları beyan edilmektedir.

“Nimet olarak size ulaşan ne varsa Allah'tandır, sonra size bir zarar dokunduğunda ancak O'na yalvarmaktasınız. Sonra sizden zararı kaldırdığında, sizden bir grup Rabkrine şirk kaşarlar; Kendilerine verdiklerimize karşı nankörlük etmek için. öyleyse yararlanın, ilerde bileceksiniz.”

[17]

Geçmiş tarihte yaşanan bu gibi olaylar, günümüzde de sık sık yaşanmaktadır. Sıkıntıya düşen insanların duası Allah'a, sıkıntı kalktıktan sonra hamd ve şükürleri ise sıkıntılarının kalkmasına vesile olan sebebedir. Halbuki o sebep ile sıkıntıyı kaldıran Allah (c.c.)'dir. Sebebi yaratan da, o sebeple yardım eden de şanı yüce olan Rabbimizdir.

Allah'ın yardıma mazhar olmalarına rağmen sebepleri yücelterek hamd ve şükürlerini bu sebeblere yönelten kişiler, Allah'a nankörlük ederek şirk koşan müşrikler durumuna düşmektedirler.

Yaşadığım bir olay, benim bu durumu daha müşahhas görmeme vesile olmuştur. Bundan bir süre önce odamda çalışırken, bahçedeki köpeğin boş çanak sesini duydum. Boş çanak sesi bana köpeğin susuz olduğu mesajını verdiğinden, bahçeye çıkarak gerçekten boş olan su kabını doldurdum. Suyu saldıran

köpek hem su içiyor ve hem de bana bakarak kuyruk sallıyordu!.

Bana içtenlikle kuyruk sallayan köpeğe sorsanız, onun susuzluğunu gideren kurtancı herhalde bendim. Halbuki olayın gerçek düzleminde, onun susuzluğunu gideren değil, o köpeği susuz bırakan bendim!, Ayrıca çalışmamı sürdürürken karşımdaki insanın konuşmasını dahi anlayamayan ben, nasıl olmuştu da .boş çanak sesinden köpeğin susuz kaldığını anlamıştım? Açık bir gerçektir ki, boş çanak sesinden köpeğin susuz kaldığını anlayan ben olsam dahi, bana bu mesajı veren köpek değildi. Gerçekten merhametli oİan Rabbim, yarattığı köpeğe merhamet etmiş ve beni uyararak, benim vesilemle onun susuzluğunu gidermişti.

Yaşadığım olayı sebeblerin ve vesilelerin üzerinde kavradıktan sonra, köpeğin bana kuyruk sallamasını nasıl görüyorsam, ne yazık ki birçok insanın durumunu da aynı görüyordum. Sebebleri yüceiten bu kimselerin durumu da, ön ayaklan üzerine çökerek bana kuyruk sallayan köpeğin durumundan pek farklı değildi.

Bahçemdeki köpek, bana nasıl bir içtenlikle kuyruk sallıyorsa, firavunların bahçesindeki veya ülkesindeki köleler de, aynı içtenlikle firavunlara kuyruk sallıyorlardı!.

Sebebleri yaratan Allah'a, seseblerle eş koşma, sebeblere tapınma, geçmişte ve günümüzde yaşanan yaygın bir hastalıktır. Nitekim yakın tarihte yaşanan bazı olaylar da, bu sapık yaklaşıma örnekler niteliğindedir. Mesela düşman istilasına uğrayan herhangi bir ülkedeki insanlar, yardım etmesi için Allah'a dua ediyorlar ve Allah'ın yardımıyla üstün geldikleri zaman Allah'ı değil komutanlarını yüceltip, komutanlarına şükrediyorlarsa, bu ülkedeki insanlar açık bir sapıklığa girmektedirler. Bu insanlar Allah'ın yardımına vesile olan herhangi bir sebebi ilahlaştırmaya çalışarak, kurtuluşlarına vesile olan sebebi, helaklarına vesile olacak bir sebep durumuna getirmektedirler.

Netice olarak, sebebleri sınır tanımadan yüceltmek, sebeblere tapınmanın sebebi olmaktadır!.

Şimdiye kadar kısaca belirttiğimiz bu yönelişler, bir insanı müşrik durumuna getiren yönelişlerdir. Bu yönelişlerin ne derece yaygın olduğu ise, yaratıcı olarak Allah'ın varlığına inanan birçok insanın içine düştüğü durumda belirginleşmektedir. Yaşadığımız toplumda Allah'a inanıp, ta-guta kulluk yapan kitleler bulunmaktadır. Kendilerini genellikle müslüman zanneden bu kimseler Allah'tan korktuklarını ifade etmelerine rağmen, bu kimselerin yaşantılarını etkileyen baskın korku, tağut korkusudur. Tağutu gazaplandırmamak için tağuta itaat ederlerken, Allah'ı gazaplandırmamak için Allah'a dua ederler. Gençliklerinin en güzel ve en verimli yıllarını tağut yolunda geçirirlerken, yaşlılıklarının son günlerini Allah'ın yolunda geçirmeye çalışırlar.

Açık şirk içinde bulunan bu insanlarla konuşur ve bu insanları tanımaya çalışırsanız, bu insanların genellikle müstebirler ve bel'amlar tarafından aldatıldıklarını görürsünüz. Aldatılan bu insanlar bilinçsiz olmasına rağmen, bu insanları aldatanlar oldukça bilinçlidirler. Aldattıkları insanların, aldatıkları kitlelerin uyanmaması için gereken özeni gösterirler.

Kendilerini genellikle ortanın sağı veya ortanın solu olarak tanımlayan dünya müstebirlerinin, “Orta” derken kastettikleri merkez, şeytandır. Bunlar şeytanın sağında ve şeytanın solunda yer alan, aynı namussuzlardır. Şeytanın hangi yanında yer alırlarsa alsınlar, şeytanın dostu ve birbirleriyle yandaş olan aynı müstebirlerdir.

İşte Allah'ın hükümlerine rağmen hüküm koyan bu dünya müstebirleri, halkında müslüman olan ülkelerde, halkın din adına açıkça tepki göstereceği bir kanun koymazlar. Mesela namazı yasaklayan bir kanun çıkarmadıkları gibi, “Bundan böyle namaz kılınırken Kabe'ye değil de, falancanın anıtına yöneünecek” şeklinde bir kanun da çıkarmazlar.

Şeytanın sağındaki bütün pislikleri muhafaza eden, muhafazakar müstebirlere bunun nedenini sorduğunuz da, Efendim siz ne dediğinizin farkında mısınız? Namazın Kabe'ye doğru kılınacağı, kıblenin Kabe olduğu Allah'ın hükmüdür. Allah'ın bu hükmünü değiştirmeye kalkışmak, bu hükme

rağmen hüküm koymak bizim ne haddimize!, derler.
Şayet Allah'ın hükümlerini yeterince bilen ve haksızlığa tahammülü olmayan bir insansanız, bu cevap siz deli etmeye yetecektir. Susmanız ve susturulmanız mümkün olmadığı için, muhafazakar politikacıya gereken cevabı hemen vereceksiniz.
Bana bak muhafazakar! Senin karşında ninnilerle uyuttuğun, kazıklarla büyüüttüğün vatandaş yok. Gözümün içine baka baka “Allah'ın bu hükmünü değiştirmeye kalkışmak, bu hükme rağmen hüküm koymak bizim ne haddimize” diyorsun. Peki ya İslam'ın diğer hükümleri, diğer hükümlerini değiştirmeye çalışmak, diğer hükümlere rağmen hüküm koymak haddiniz mi? Allah'ın toplumsal adalet için koyduğu İslam'ın birçok hükmünü değiştiren, bu hükümlere rağmen hüküm koyan namussuzlar siz değil misiniz?
Şayet karşınızda seçilmiş bir muhafazakar varsa, sözünüze daha fazla devam edebilmeniz mümkün olmayacaktır. Dokunulmaz kişilere dokundurduğunuzdan “Buyrun içeri” diyeceklerdir!. Çünkü karşınızdaki aldatıcılar, halk kitlelerinin nasıl aldatılması gerektiğini bilen uyanık aldatıcılarıdır.
Uyuyan ve uyutulan kitlelerin, uyanık vekilleridir!.

2. TEVHİD GERÇEĞİ

Tevhid, birleme veya bir olduğuna inanma anlamına gelir. “İslam'a göre tevhid nedir?” sorusunun en kısa cevabı; Alemlerin Rabbi olan Allah'ı zatında, sıfatlarında ve fiillerinde birlemek, O'na hiçbir şeyi eş ve ortak koşmamaktır. Bu cevabı biraz daha genişletecek olursak, tevhidi şöyle tanımlayabiliriz.
Tevhid, alemleri yaratan Allah (c.c.)'ı zatında, sıfatlarında, fiillerinde birliyerek O'na inanan müslümanların, yaşadıkları sürece ilgilerini ve dikkatlerini Allah'a yöneltmeleri, Allah'a teslim olmaları, hiçbir yaratığı, hiçbir konuda mutlak muktedir görmeyerek, karşılaştıkları her iş ve her durumda mutlak muktedirin Allah (c.c.) olduğunu idrak etmeleri, Allah'ın gösterdiği yolda, Allah'ın emrettiği kişilikle sadece Allah'a kulluk etmeleridir.
Nitekim kendilerine muvahhid denilen müslümanlar, tevhid gerçeğine bu bilinçle yönelen ve bu bilince göre yaşayan müslümanlardır.
Allah'ı birlemenin zıddı, Allah'a eş koşmak veya ortak tanımaktır. Halk arasında Allah'a eş koşmak veya ortak tanımak vakıası, genel olarak Allah'ı ikilemek gibi anlaşıldığından; Allah'ın bir olduğuna inanan, “Sadece bir Allah vardır” diyen herkes, kendisini Allah'ı birleyen muvahhid olarak görmektedir. Oysa bir muvahhid olarak Allah'ı birlemek, yukarıda da belirttiğimiz gibi Allah'ı zatında, sıfatlarında ve fiillerinde birlemektir. “Allah birdir veya sadece tek bir Allah vardır” demelerine rağmen, Allah'a zatında, sıfatlarında veya fiillerinde eş ve ortak tanıyan kimseler muvahhid değil, müşriktirler. Çünkü muvahhid bir müslüman, Allah'ın bir olduğuna inandığı gibi, Allah ile beraber başka bir Yaratıcı, Allah ile beraber başka bir hakim, Allah ile beraber başka bir hüküm koyucu olmadığına da inanır. Yaşanılan coğrafyada mutlak hakimiyeti kendilerinde gören müstekbirler, Allah'a karşı azan ve azgınlığa davet eden tağutlar, Allah'ın hükümlerine rağmen hüküm koyan kişiler veya kuruluşlar varsa; muvahhid bir müslüman, Allah'ı birlemenin ve tevhidin bir gereği olarak bütün bunları da inkar eder. Çünkü tevhid gerçeğinin hakkı tasdik edip, bütün batılları reddetmek anlamına geldiğini bilir.

Tevhid gerçeği, birkaç konudan ibaret olan, kapsamı ve kuşatıcılığı sınırlı bir gerçek değildir, Tevhid gerçeği alemsümul bir gerçek olmasına rağmen, bu gerçeğin birkaç konuya hapsedilmesi ve tarih boyunca farklı şekillerde anlaşılması, şeytani müdahalelerin bir neticesidir. Nitekim aynı şeytani müdahalelerin neticesi olan tahrifatlar diğer İslami kavramlarda da yaşanmış ve hala yaşanmaktadır.

Şanı yüce Rabbimiz Kur'anı Kerim'de inkardan ve sapıklıktan bahsetmektedir. İnkâr, herhangi bir gerçeği, herhangi bir kavramı, mana ve lafzı ile birlikte reddetmektir. Sapıklığın kökeninde ise lafza sahip çıkıp, lafzın içerdiği manayı inkâr etmek veya değiştirmek vardır. Nitekim sapıklığa düşen birçok fırka veya grup, İslâm'dan ve müs-lümanlıktan vazgeçmek istememişler, İslâm, müslümanlık ve tevhid gibi kavramlardan feragat etmemişlerdir. Ancak, sahiplendikleri kavramın manası ile nefislerini ve nefislerinde olanı değiştirmeleri gerekirken, nefsanî istekleri ile kavramın anlamını değiştirmişlerdir.

Mevcut sapmalar ve sapıklıklar karşısında yegane ölçü, hiç şüphesiz ki Kur'an'ı Kerim'dir. Bizleri tevhide davet eden Rabbimiz, bizleri bu önemli konuda muhayyer bırakmamıştır ki; herkes kendi yaklaşımına göre tevhidi tanımlayıp, herkes kendi anlayışına göre tevhidi yaşasın!

Tevhidi prensipler, Kur'an'ı Kerim'in muhtelif yerlerinde beyan edilmekte ve Resulullah (s.a.v.)'in sünnetinde örneklendirilmektedir. Nitekim tevhid gerçeğini Kur'an ve sünnetten öğrenen müslümanların akidesinde önemli hiçbir fark yoktur. Bu müslümanlar arasında bazı farklar varsa, bu farklar tevhidi akidenin özünde ve çizgisinde değil, tevhid gerçeğini idrak etme derecesindedir.

Mesela biz müslümanlara namazda Kabe'ye yönelmemiz emredilmektedir. Kabe'yi hiç görmemesine rağmen Kabe'ye yönelen müslüman ile, Kabe'nin karşısında namaz kılan müslüman yöneliş ve istikametinde herhangi bir fark yoktur. Her ikisi de İlâhî emre boyun eğmekte, her ikisi de Kabe'ye yönelmektedir. Bu durumdaki fark, istikamette veya yönelişte değil, bulunulan konumdadır. Kabe'nin karşısında namaz kılan müslüman, Kabe gerçeğini belki daha yakından idrak edebilmektedir.

İşte tevhid gerçeği de, namazda Kabe'ye yönelindiği gibi, bütün bir yaşamda ilgi ve dikkati Allah'a yöneltme, Allah'a teslim olma vakıyasıdır. Muvahhid müslümanların bu yönelişleri ve istikametleri arasında herhangi bir fark yoktur. Bu muvahhidler arasındaki muhtemel fark, yöneldikleri Allah'a yakınlık derecesindedir. Bazı kardeşlerimiz “*Allah (c.c) insana şah damarından daha yakındır*” ayet-i kerimesini zikrederek, “Muvahhid müslümanların Allah'a yakınlığında nasıl bir fark olabilir?” sorusunu sorabileceklerdir. Ayet-i kerimede beyan edilen yakınlık, Allah (c.c.)'in insanlara olan yakınlığıdır. Bizim farklı olarak nitelendirdiğimiz yakınlık ise Allah'ın insanlara değil, insanların Allah'a olan yakınlığıdır.

Allah (c.c.) bizlere şah damarımından daha yakın olmasına rağmen, bizler de O'na yakın olabiliyor muyuz?

Allah (c.c.)'in bizlere olan yakınlığını bilerek, idrak ederek, bu yakınlığı hissedebiliyor, bu yakınlığı yaşayabiliyor muyuz?

Bu idraki ve bu yakınlığı hiç şüphesiz ki “Fenafülâh”, yani Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında yokolmak şeklinde tanımlayamayız. Çünkü bu hadise, Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında yokolmak değil, Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında kulluk bilinciyle varolmak hadisesidir. Bu yakınlığa ve bu bilince ulaşan kardeşlerimiz, “Allah vardır” diyerek Allah'ın varlığını idrak ve ikrar ettikleri gibi; kendilerinin de Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında bir kul olarak varolduklarını idrak ederek, bu idrakin sorumluluğunu yaşamaktadırlar.

Nitekim benim bir şahıs olarak İslâm'a teslim olmama önemli bir neden, kendi varlığımdır. Çünkü belli bir zamana kadar sadece Allah'ın varlığına inanan ve “Allah vardır” diyen ben, Allah'ın karşısında bir kul olarak varolmam gerektiğinin bilincinde değildim. Allah'ı var kabul ederken, kendimi bir kul olarak adeta yok kabul ediyordum. İşte kendi varlığımı sorgulamam ve bu gerçeği farketmem, hidayet eden Rabbime hamdolsun ki kendime gelmeme ve O'nun karşısında bir kul olarak varolmama neden oldu.

Netice olarak gıpta ettiğimiz hal ve makam, Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında yokolma safatası değil, Allah'ın zatı ve sıfatları karşısında muvahhid bir kul olarak varolmanın izzetli ve şerefli

bilincine ulaşmaktır.

Ne yazık ki bazı şaşkınlara “Gerçekte varolan sadece Allah'tır. Allah'ın karşısında “Ben, ben” diyerek varlık iddia etmek, Allah'a eş koşmaktır” diyorlar!. Oysa vahdet-i vücutçuların yaptığı gibi yaratılmış mahlukları Yaratıcıyla cem etmeye, bütünleştirmeye kalkışmak, mahlukatı Allah'a eş koşmaktır. Çünkü bu cemetme veya bütünleştirme yönelişinde, mahlukata İlahilik nisbet etmek, Yaratıcı'nın sıfatlarını, yaratılmışlara vermek vardır. Halbuki Allah'ın karşısında kulluk bilinciyle “Ben” demek, Allah'a eş koşmak değil; Yaratıcıyı, yaratılmış olan kendi nefsimizden münezzeh tutmak, Allah'ın karşısında bir kul olarak varolduğumuzu idrak ve ikrar etmektir. Nitekim Kur'an'ı Kerim'de birçok peygamber, bu bilinçle “Ben” ifadesini kullanmıştır. Şayet herhangi bir insan kendi nefesine bazı İlahi vasıfları nisbet ediyorsa, bu insan kendisini ister Allah'tan ayrı, ister Allah ile bütün kabul etsin, her iki durumda da müşriktir.

Çünkü tevhid gerçeği, yaratılmışlara İlahi sıfatları nisbet' etmemek olduğu gibi, aynı zamanda Yaratıcıya da beşeri sıfatları nisbet etmemektir.

BİR DÜNYA GÖRÜŞÜ OLARAK TEVHİD

Tevhid gerçeği, bütün bir hayata, bütün bir kainata özgün bir bakış, çelişkisiz bir yorumlama biçimidir. Alemşümül olan tevhid gerçeği, hiç şüphesiz ki müslümanların dünya görüşünü de belirleyen bir gerçektir.

Müslümanların dünya hakkındaki sosyal, siyasi, ekonomik ve iktisadi görüşleri, aynı tevhid gerçeğinden kaynaklanan görüşlerdir.

Tevhidin idrakine varan muvahhid bir müslüman, falanca meseleye böyle, filanca meseleye şöyle bakmaz. Tevhidi bir bakış, bütün bir kainata aynı özden, aynı gerçeklikten bakmaktır.

Beşeri dünya görüşlerinde ise kapsamlı bir birlik, çelişkisiz bir bütünlük kesinlikle yoktur.

Genellikle belli sınıfların veya belli zümrelerin istek ve eğilimlerine göre şekillen alan, emperyalistlerin menfaatlerine göre tanımlanan beşeri dünya görüşleri, kendi içlerinde dahi çelişen görüşlerdir.

Nitekim bu gibi dünya görüşlerinin sık sık tadilatı veya restorasyonu geçirilmesi fakat yine de belli bir müddet sonra iflas etmesi, dünya ve insan realitesiyle ne derece uyumlu (!) olduğunu göstermektedir.

İdeolojik düzlemdeki bu çelişkiler, bilimsel düzlemde de pek farklı değildir. Mesela izafiye teorisine göre günümüzdeki gerçekler görece olup, kişilere veya ölçüde ve tanımlamada merkez kabul edilen şeylere göre değişmektedir. Tabii ki kişilere veya odaklara göre değişebilen bu gerçekler, beşeri gerçekler olup, bu gerçeklerde birlik ve mutlaklık yoktur.

Tevhidi gerçeklikte ise böylesi ikilemler, böylesi çelişkiler söz konusu değildir. Herhangi bir şeyin gerçekliği bize, size veya onlara göre değişebilir. Ne var ki biz yaratılmışların gözlemine ve tanımlamasına göre değişebilen görece gerçekler, herşeyi hakkiyle bilen Yaratıcının tanımlamasında “Mutlak gerçek” vasfını almaktadır. Mesela zaman mefhumu, insanlara göre izafi olan bir mefhumdur. İnsanların bu dünyadaki mekana ve hareket hızlarına göre değişebileceği ileri sürülür. Bize göre izafi veya görece olan ve niceliği değişebilen zaman mefhumu, Rabbimizin tanımlamasında nicesel bir mutlaklık kazanmaktadır.

“Onlar senden, azabın çarçabuk getirilmesini istiyorlar; Allah, va'dine kesin olarak muhalefet etmez. Gerçekten, senin Rabbinin katında bir gün sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir.”

[18]

İşte Rabbimizin beyan ettiği bu gerçek, mutlak bir gerçektir. Bu gerçeğe veya bu tanıma “Görecedir ve değişebilir” diyemeyiz. Çünkü bu tanım, zamanı yaratan Allah'ın, zamanı tanımlamasıdır. Netice

olarak İlahi olan bütün meselelere, mutlak olan İlahi gerçeklikle bakılması gerekir. Mesela Kur'an'ı Kerim'de hesap günü denilirken, tek bir günden bahsedilmektedir. Bu hesap gününü, bize göre yirmidört saat olan bir gün gibi zannederseniz, bu zan İlahi gerçeğe uygun olmaz. Çünkü zaman konusundaki mutlak gerçek, insanlar için görece olan tanımlamalar değil, Rabbimizin tanımladığı gerçektir. Nitekim hesap gününde, bütün insanlar tarafından bu mutlak gerçek kabul ve tasdik edilecektir.

“Gündüzün bir saatinden başka hiç ömür sürmemişler gibi onlar bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar”. [19]

“Kıyamet-saatinin kopacağı gün, suçlu-günahkarlar, tek bir saatin dışında (dünya hayatı) yaşamadıklarına and içerler.” [20]

Bu konudaki ayet-i kerimelere dikkat edilirse, dünya yaşantısının süresiyle ilgili olarak verilen bütün cevaplarda kişilere göre değişebilen bir görecelik değil, genel bir ortaklık vardır.

“Bir saat veya bir saatten daha az.”

Dünyada sadece bir saat veya bir saatten daha az yaşadıklarını yemin ederek söyleyen bu insanlar, zaman konusundaki mutlak gerçeği kavrayan ve bu mutlak gerçeğe göre cevap veren insanlardır. Tabii ki onlar dünya yaşantısıyla ilgili bu zaman gerçeğini hesap gününde anlamalarına rağmen, muvahhid bir müslüman bu gerçeği dünyada kavrayan ve gerçek zamana göre bir saatlik gördüğü dünya yaşantısına bu bilinçle yaklaşan bir insandır.

Elbetteki sadece bu meselede değil, diğer bütün meselelerde de muvahhid bir müslümanın yönelişi böyledir. Alemleri yaratan Allah (c.c.)'ın bildirdiği bütün gerçekleri, mutlak gerçekler kabul eden muvahhid bir müslüman, kainata ve bütün yaratılmışlara çelişkisiz olan bu gerçeklikten bakar. İlahi gerçeklere beşeri yama yapmaktan sakındığı gibi, İlahi olan bütün değerlere beşeri tanımlamalar getirmekten de sakınır.

Muvahhid bir müslüman, alemşümül bir merkezden, alemlere bakan ve bütün gördüklerini, İlahi ve mutlak olan gerçeklere göre tanımlayan, bu gerçeklere göre yorumlayan bir müslümandır.

Çünkü tevhidin gereği budur.

Tevhid, yegane yaratıcı olan Allah'ı zatında, sıfatlarında ve fiillerinde birlemek, yaratılmışlara ise bütün bunları yaratan Yaratıcının mutlak değerleriyle bakmaktır. Bu aydınlık bakış hem ferdi düzlemde ve hem de toplumsal düzlemde geçerlidir.

Netice olarak tevhidi dünya görüşü demek, dünyayı ve dünyanın içindekileri, bütün bunları yaratan Allah (c.c.)'ın beyan ettiği gerçekler istikametinde bakmak, bu gerçeklere göre tanımlamak demektir.

TEVHİDİ DAVET

“Türkiye'de din adına davet yapılıyor mu?” desek, bu soru birçoklarımızın tuhafına gidecektir. Çünkü yaşadığımız coğrafyada din adına birbiriyle çelişen birçok davetlerde bulunmaktadır. Zaten halk kitlelerinin din gerçeğine karşı çelişkili anlayışlara sürüklenmesi, din adına yapılan bu davetlerden kaynaklanmaktadır.

Bu çelişkiler nasıl giderilecek, davette tevhid veya bütünlük nasıl sağlanacaktır? Tevhidi davet metoduyla ilgili olan bu sorulara, şimdilik iki başlıkta ve kısaca açıklık getirmeye çalışacağız.

Tevhidi Davette Açıldık Ve Anlaşılabilirlik

Yaşadığımız toplumda İslami davet metoduyla ilgili olarak imani meseleler üzerinde duran ve “Topluma Allah'ın varlığını anlatmalıyız” diyen kimseler bulunmaktadır. Samimi olduklarına hüsnüzan ettiğimiz bu kimseler, tabiat olayları ve yaratılışla ilgili meseleler üzerinde durarak “İlla

Allah (Allah vardır)” tebliğini değişik boyutlardan yapmaya çalışmaktadırlar. Oysa ki bu gibi meseleler tevhidi teğlibin sadece bir cüzünü, bir bölümünü teşkil etmektedir. Bu bölüm, tevhidi tebliğden ayrı olmadığı gibi, tevhidi tebliğ sadece bu bölümden de ibaret değildir. Nitekim herhangi bir insan yaratılışla ilgili bazı olayları görerek ve tefekkür ederek; “Allah vardır” dese, sadece bu ikrar ve bu inanç o insanı müslüman yapmaz. Daha önce de belirttiğimiz gibi müşrikler de yaratıcı olarak Allah'a inanmaktalar ve; “Allah vardır” demektedirler. Müşrik, Allah'a inanmasına rağmen Allah'a eş koşan insandır.' Allah'a eş koşan bu insanın Allah'ın varlığına olan imanı ister taklidi iman, ister tahkiki iman olsun bu insan müşriktir ve İslam dairesinde değildir. Böyle bir insana “İlla Allah” tebliğinin değişik boyutlardan yapılması, o insanı İslam dairesine dahil etmeyecektir.

Tağutu ve tağuti görüşleri inkar ettirmeden, insanları Allah'ın varlığına iman ettirmeye çalışan ve bununla yetinen kimseler, açık bir şaşkınlık içindedirler. Böylesi davetlerle karşılaşan ve bu davetleri kabul eden kimseler, ne yazık ki “Allah'a inanıp, tağuta kulluk yapan” kimselerdir. Nitekim tağuti sistemlerin böylesi davetlerden herhangi bir rahatsızlık duymamaları, hatta bu gibi davetleri ve davetçi-leri desteklemeleri bu nedenledir. Çünkü bu gibi davetlerde sadece Allah'ın varlığı anlatılmakta, insanları sömüren firavuniann sahte Hanlığına dil uzatılmamaktadır.

Zaten tağutların ve müşriklerin istediği de bu değil midir?

Mekke müşriklerinin, Resulullah (s.a.v.)'e;

“Senden sadece bizim ilahlanmıza dil uzatmamı istiyoruz” şeklinde bir uzlaşma teklifi götürmelerinin nedeni, aynı şeytani beklenti değil midir?

Resulullah (s.a.v.) tarafından reddedilen bu teklif, acaba sözü edilen çalışmalara yön veren ve kendilerine alim denilen bazı kimseler, bazı şaşkınlı!, bazı sapıklar tarafından kabul mü edilmiştir? Oysa Kur'an'ı Kerim'de peygamberlerin neden gönderildiği zikredilerek, peygamber varisi olan alimlere, takip edecekleri yol açıkça beyan edilmektedir.

“Andolsun, biz her ümmete; Allah'a kulluk edin ve tağuta (Allah'tan başka her şeye) kulluktan kaçının (demesi için) bir peygamber gönderdik” [\[21\]](#)

Nitekim kelime-i tevhid “La İlah” ile başlamakta, tağutu red ve inkar ederek temizlenen kalbe “İlla Allah” gerçeği sunulmaktadır.

Tevhidi tebliğ, bu esaslardan kaynaklanan ve bu esaslara göre şekillenen tebliğdir. Tevhidi tebliğin gündeme gelmediği toplumlarda kimlerin müslüman, kimlerin kafir oldukları kesinlik kazanmış değildir. Çünkü müslümanlık veya kafirlik gibi sıfatlar, hak tebliğe muhatap olan insanların, bu tebliğe karşı gösterdikleri ve gösterecekleri tavrın bir neticesi olarak o insanlara verilmektedir. Müslüman, karşılaştığı hak tebliği kabul eden ve bu hakka teslim olan insandır. Kafir ise, hak tebliğe karşılaşmasına rağmen bu hakkı örten, bu hakkı gizleyen ve bu hakkı inkar eden insandır. Tevil ve tahrif edilmiş gayri İslami tebliğe karşılaşan insanlar, bu tebliği kabul etmekle İslam'a göre müslüman olmayacakları gibi, bu tebliği reddetmekle de İslam'a göre kafir olmazlar. Her iki durumda da gayrimüslimdirler. Kafir kabul edilip tekfir edilmeleri veya müslüman kabul edilip cennetle müjdelenmeleri caiz değildir.

Bizlerden istenilen ve bizlere emredilen yükümlülük, bu insanları tevhidi tebliğ ile yüzyüze getirmemizdir. Politika veya din adına hergün değişik şeytani tebliğlere muhatap olan insanlar, tevhid gerçeğine, tevhidi tebliğe muhtaç olan insanlardır.

Bu tebliğin açık, apaçık yapılması gerekmektedir. Henüz alfabeyi bilmeyen insanlara B harfini anlatmak için, “A harfinden sonradır, C harfinden öncedir..” gibi dolaylı yollara başvurmak, bu insanlar için kesinlikle yeterli olmayacaktır. Tevhidi gerçeklerin hem kavram ve hem de pratik düzlemde müşahhaslaşması gerekmektedir. Mesela “İlah” kavramını ve yaşadığı toplumda kendisine

hangi mercilerin ilahhk tasladığını bilmeyen bir insan, kelime-i tevhidin gereği olarak neleri tasdik edip, neleri reddedeceğini nasıl bilecektir?

Bunlar açıklanmadan tevhidi bir davette açıklık ve anlaşılabilirlik nasıl sağlanacaktır?

Oysa İslam, kelime-i tevhid, kelime-i şahadet ile başlamaktadır.. Günümüz insanlarına bu gerçeklerin açık, apaçık bir şekilde anlatılması gerekmektedir.

İslam'ın İlk Şartı Olarak Kelime-İ Tevhid

Herhangi bir insanın İslam dinine girmesi için kelime-i şahadet esas alınmıştır. Bir insanın müslüman olması için “La ilahe İlla Allah Muhammedun Resulullah” buyruğunu anlamıyla beraber, anlamıyla beraber, anlamıyla beraber tasdik ve ikrar etmesi gerekmektedir.

Anlamıyla beraber ifadesini tekrar etmemin nedeni, bu anlamın birçok yerde, birçok tebliğde gözardı edime sindendir. Halkında müslüman olan birçok ülkede kelime-i şahadet, ifadesi malum, manası meçhul durumdadır. Her gün yüzlerce kez kelime-i şahadet getiren binlerce insan dahi, bu ifadenin yüce anlamından ne yazık ki uzaktırlar.

“Allah'tan başka İlah yoktur ancak Allah vardır ve Muhammed (s.a.v.) Allah'ın Resulüdür” ifadesi ne demektir?

Bu ifadeyi tasdik eden kimseler, neyi tasdik etmektedirler?

Kelime-i şahadette “La ilahe” yani “(Allah'tan başka) İlah yoktur” ifadesine neden gerek duyulmuştur?

Neden sadece; “Allah vardır ve Muhammed(s.a.v.) Allah'ın Resulüdür” denilmemiştir?.

Allah'tan başka İlah var mıdır ki, şanı yüce Rabbimiz Allah (c.c.) bizleri “La ilahe” (Allah'tan başka İlah.yoktur) buyruğuna davet etmektedir?

Allah'tan başka İlah olmadığına,

Allah'tan başka İlah olamayacağına göre “La ilahe buyruğunu tasdik ve ikrar etmemiz neden emredilmiştir?”. İşte bu soruların cevabını aramamız, bizleri kelime-i şahadetin yüce anlamına götürecektir.

Bütün kainatta, bütün alemlerde Allah'tan başka İlah yoktur gerçeğine rağmen, yaşadığımız dünyada tahakküm ettikleri insanlara ilahhk taslayan, kendilerini ilahlaştırmaya çalışan firavunlar bulunmaktadır. Nitekim kelime-i şahadetteki “La ilahe” buyruğu ile gerçekten İlah olanlar değil, kendilerini ilahlaştırmaya çalışan bu müstekriler, bu tağutlar inkar edilecektir.

Peki, bir mahluğun ilahlaşmaya çalışması veya insanlara ilahhk taslaması ne demektir?

Milyonlarca insanın kabul ve tasdik ettiği gibi herşeyi Allah (c.c.) yaratmıştır. İnsanları yaratan Allah (c.c.), insanları dünya yaşantısında kendi zatından habersiz bırakmamış ve bu insanlara peygamberler göndererek nasıl ve ne şekilde yaşamaları gerektiğini kendilerine bildirmiştir. Bildirilen bu hükümlerle insanlara bir yol, bir dünya görüşü, bir yaşam biçimi ve en özlü ifadesiyle bir din sunulmaktadır. Allah'ın razı olacağı dini, yani İslam'ı yaşayan toplumlarda, Allah'ın hükümleri karşısında herkes eşittir. Bu hükümlerden muaf tutulan ayrıcalıklı veya dokunulmaz bir sınıf yoktur.

Peki bu durumdan herkes memnun mudur?

Elbetteki değildir!.

İnsanları ezmek ve sömürmek isteyen müstekbirier bu durumdan hiç memnun değillerdir. Çünkü İlahi hükümlere göre insanlan ezmeleri, insanları sömürmeleri mümkün değildir. Bu durumda yapacakları iş, kendi çıkar ve menfaatlerine dokunan İlahi hükümleri tevü ve tahrif etmek ve yaşam şeklini belirleyen yeni hükümler koymak, yeni kanunlar çıkarmaktır.

Allah'ın hükümlerine rağmen yaşam şeklini belirleyen yeni hükümler koymak, yeni kanunlar çıkarmak ne demektir?

Allah (c.c.) böyle bir yetkiyi kime vermiştir?

Okuduğu Kur'an'ı Kerim'i anlamaya çalışan herkesin bildiği gibi, Allah (c.c) böyle bir yetkiyi peygamberlerine dahi vermemiştir. Çünkü insanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarına dair mutlak hükümler vazetme yetkisi sadece ve sadece Allah (c.c.)'a, aittir. Hiçbir insana verilmeyen bu yetki, hiçbir insana tanınmayan bu hak, sadece ve sadece Allah'ın hakkıdır. Daha açık bir ifadeyle böyle bir yetki veya böyle bir hak, İlah olmakla ilgili bir hak olup, yegane İlah olan Allah (c.c.)'ın hakkıdır. İnsanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarına dair hüküm vazetme meselesi, İlah olmakla ilgili bir mesele ise, bilerek veya bilmeyerek insanları aldatan din adamlarına ve aldatılan bütün şaşkınlara soruyoruz. İnsanların nasıl ve ne şekilde yaşamaları gerektiğini beyan eden Allah'ın hükümlerine rağmen, kendi çıkar ve menfaatlerine uygun şeytani hükümler vazederek, Allah'ın helal dediğine haram, haram dediğine helal diyen bu firavunlar kimdir?

İnsanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarına dair hüküm vazetme meselesi, İlah'lıkla ilgili bir mesele olduğuna göre bunlar İlah mıdır?

Bağırsaklarında pislik taşıyan bu mahluklar, elbetteki İlah değildir. Ne var ki İlah olmayan bu firavunlar, İlah'lıkla ilgili meselelerde hüküm vazederek ilahlaşmaya çalışmaktalar ve tahakküm ettikleri insanlara ilahlık taslamaktadırlar.

İşte ilahlaşmaya çalışmak veya insanlara İlahlık taslamak budur. Bu anlaşıldığı zaman, “La ilahe (Allah 'tan başka İlah yoktur)” hükmünün vazedilme nedeni ve hikmeti daha iyi anlaşılacaktır. Bizleri bu hükme davet eden Rabbimiz, bizlere bu hükmün gerektirdiği tavrı emretmektedir. Bu hükmün gereği ise ilahlaşmaya çalışan, insanlara ilahlık taslayan firavunların red ve inkar edilmesidir. Kelime-i şahadette yer alan “La ilahe” buyruğu bunu gerektirmektedir.

Herhangi bir ihsanın İslam dinine girebilmesi için; kendisine ilahlık taslayan bütün firavunları, ilahlaşmaya çalışan bütün putları.. “La ilahe” buyruğu ile inkar etmesi, bu inkardan sonra “İlla Allah” diyerek alemlerin yegane yaratıcısı olan Allah (c.c.)'a yönelmesi ve “Muhammedun Resulullah” buyruğu ile Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'i Resulullah olarak, bir önder ve bir örnek olarak kabul ettiğini ikrar etmesi gerekmektedir.

Kelime-i şahadetin manasını bilmeden, bunun gerektirdiği tavm idrak etmeden, bu kelimeyi telaffuz eden herkesi müslüman kabul edebilmemiz mümkün değildir. Çünkü günümüzde yaşayan birçok firavun bile kelime-i şahadeti telaffuz etmekte ve müslüman olduklarını ileri sürmektedirler.

Kelime-i şahadeti telaffuz etmelerine rağmen firavunlaşan ve firavunlara kulluk yapan kimseler müslüman değildirler. Bu kimseler namaz da küsalar, oruç da tutsalar, hacca da gitseler ne yazık ki müşriktirler. Çünkü kelime-i şahadet sihirli bir söz veya büyü bir kelime değildir ki, bu sözü söyleyen kimseyi kendiliğinden mü'min yapabilsin!. Oysa büyüden ve sihirden münezzeh olan kelime-i şahadetin; insanların inançlarına, yaşantılarına, fiillerine müdahale eden yüce bir anlamı vardır. Netice olarak kelime-i şahadeti bu yüce anlamıyla kabul ve tasdik eden bir insan, kurtuluş yolcusu bir müslüman olabilmektedir.

Tevhidi davet, bu istikamette ve bu anlamda yapılan bir davettir. Davetin özü, birliğe ve bütünlüğe dayanmaktadır. Allah'tan başka mercilere yapılan davet, kime yapılırsa yapılsın tevhibi bir davet değildir. İnsanların kulluk bazında davet edildikleri merci ister bir politikacı, ister salih veya sapık bir şeyh olsun, böyle bir davet İslami değildir.

Çünkü İslam'a göre Resulullah (s.a.v.) dahi, insanlar, kendisine davet etmekten nehyedilmiş ve böylesi davetlerin şirk olduğu beyan edilmiştir.

“Sen Rabbine çağır ve sakın müşriklerden olma.” [22]

TEVHİDİ YÖNELİŞİN PRENSİPLERİ

Tevhid meselesi, temelde özgün bir inanca, sağlam bir akideye öncelik vermesine rağmen, sadece akidevi bir mesele değildir. Tevhid gerçeği tertemiz ve aydınlık bir inanç olmakla beraber, aynı zamanda yaşantıya yön veren ve yaşanan bir gerçektir.

Muvahhid bir müslüman, tevhidi bir akideye sahip olduğu gibi, bu tevhid akidesini pratik yaşantısına yansıtan bir müslümandır. Teoride tevhidi düşünmesine rağmen, pratikte bu tevhidi veya bu birliği yaşamayan kimseler, muvahhid değil, fasık veya münafık olan kimselerdir.

Oysa iç ve dış bütünlüğü, tevhidin vazgeçilmez şartlarından biridir. Herhangi bir insanın iç dünyasındaki inancıyla, dış dünyasındaki pratikleri birbiriyle çelişiyorsa, henüz kendi nefsinde bile tevhidi gerçekleştiremeyen bu insana nasıl muvahhid diyebiliriz? Muvahhid bir müslüman, tevhid gerçeğini öncelikle kendi nefsinde gerçekleştiren bir müslümandır.

İnsanları birlik ve bütünlüğe davet eden tevhid gerçeğinin prensipleri, muvahhid müslümanlar için vazgeçilmez prensiplerdir. Öncelikle itikadi düzlemde başlayan bu prensiplere, yine genel olarak ve kısaca açıklık getirmeye çalışacağız.

İtikadda Tevhid

İtikadda tevhid, tevhid akidesinin öncelikli ve kaçınılmaz şartıdır. Herhangi bir kimsede tevhidi bir akide yoksa, bu kimsenin bütün davranıştan veya bütün konuşmaları tevhidi gibi gözükse dahi bu insan muvahhid bir müslüman değildir.

İtikadda tevhid demek, itikadı meydana getiren bütün inançlarda hak ve gerçeğe eş koşmamak demektir.

Çünkü tevhid birliktir, bütünlüktür.

Yaratılmış çoklukların fevkindeki Biri idrak etmek, bu Bir'e inanmak ve zerre kadar eş koşmamaktır. Muvahhid bir müslümanın itikadi meseleleri veya inandığı hususlar birden çok olmasına rağmen, bütün bu inançlar tek bir öze, tek bir gerçeğe dayanmaktadır. Bu gerçek daha önce de belirttiğimiz gibi sadece Allah'a yönelmek, Allah'a zatında, sıfatlarında ve fiillerinde ortak tanımamaktır.

Birçoklanımızın bildiği gibi Şanı yüce Rabbimizin güzel sıfatlarını içeren isimlerine, esma'ül hüsna denilmektedir. Belli bir adetle sınırlandıramayacağımız fakat halk arasında genellikle doksandokuz olarak bilinen bu isimlerden bazıları şunlardır.

El Musavvir: Her şeyi tasvir eden, bir şekil ve hususiyet veren.

El Alim: Herşeyi hakkıyla bilen.

Es Semi: Herşeyi hakkıyla işiten.

El Basir: Gizli açık herşeyi hakkıyla gören.

El Ganiyy: Çok zengin ve her şeyden müstağni olan.

El Hayy: Gerçekten diri olan.

Malikü'l mülk: Mülkün gerçek ve ebedi sahibi olan..

Bu isimlerin içerdiği mananın bizlere yabancı olmaması; bu isimlerin, bizlerin yaratılışında kısmi olarak teceili etmesindedir. Mesela tasvir etme, bilme, görme, işitme gibi sıfatlar, Rabbimiz tarafından kısmi olarak bizlere de verilen sıfatlardır. Ancak tekrar ederek belirttiğim gibi, bu sıfatlar bizlere kısmi olarak verilmiştir. Bizlerde mutlak ve müstağni olan hiçbir sıfat yoktur.

Zaten insanların azması, insanların tağutlaşması, kendilerinde bulunan kısmi veya kısıtlı sıfatları mutlak ve her şeyden müstağni zannederek, bu beşeri sıfatlara İlahilik nisbet etmelerinden kaynaklanmaktadır. Mesela biz yaratılmışlar, birbirimize karşı müstağni olabiliriz. Fakat bu müstağnilik, her şeyden müstağni olmak anlamına gelen mutlak bir müstağnilik değildir. Bu konuda sının aşan kimseler, kendilerini Allah'tan ve Allah'ın hükümlerinden bile müstağni görerek tağutlaşmaktadır. Bizatihi fani olan üç-beş parça mala sahip olduktan sonra kendilerini malikü'l mülk

zanneden holding veya tröst sahipleri de, tağutlaşan aynı sapıklardandır. Bu şekilde tağutlaşanlar ile, bu tağutlan meşru ve makbul kabul edenler arasında pek bir fark yoktur. Çünkü cehenneme hem tağutlar ve hem de tağuta inanan, tağutlan meşru kabul eden, tağutlan destekleyen kimseler girecektir. İşte insanları cennet yoluna ileten itikadda tevhid demek; Rabbimizin mutlak olan afatlarını hiçbir yaratığa, hiçbir merciye nisbet etmemek, hak olan gerçeğe kendi bütünlüğünde iman etmek demektir.

Amelde Tevhid

Tevhid gerçeğiyle karşılaşan kardeşlerimiz, bu gerçeğe karşılaştıkları ilk dönemlerde içlerinin ve dışlarının aydınlandığını, dünya ve dünyaya bakışla ilgili karmakarışık düğümlerin çözüldüğünü yakından hissetmişlerdir.

Bunlar gerçekten güzel, çok güzel duygulardır.

İşte bu güzel ve aydınlık duygulann kalıcı olması, ancak ve ancak tevhid gerçeğinin yaşanmasıyla mümkündür. Çünkü insan fitratıyla ilgili bir gerçek vardır ki, bu gerçek yaşanan duygulann büyümesi, yaşanan inançların kökleşmesidir. Yaşanmayan inançlar ise değişmeye ve yok olmaya mahkumdur. Bir insanın yaşadığı yanlışlar, yaşamadığı doğrulara etki etmekte ve yaşanan yanlış, yaşanmayan doğruya ağır basmaktadır. Nitekim Resulullah(s.a.v.)'in İnsan ya inandığı gibi yaşar, ya da yaşadığı gibi inanmaya başlar buyruğu, aynı gerçeği ifade etmektedir.

İnsan psikolojisini yakından tahlil eden kimseler, bu gerçeği daha iyi anlayacaklardır. İnsanlar kendi nefislerin-deki ikilemlerden ve çelişkilerden doğal bir rahatsızlık duymaktadırlar. Bu rahatsızlıktan ve bu çelişkilerden kurtulma-ı için ya amellerini inançlarına göre, ya da inançlarını amellere göre değiştireceklerdir.

Amellerin tevhid inancına göre değişmesi ise, hiç şüphesiz ki iç dünyamızdaki tevhidi duygulann daha bir kökleşmesine, daha bir gelişmesine neden olacaktır.

Amellere yansıyan tevhid, insan psikolojisindeki birçok çelişkileri, birçok bunalımları da ortadan kaldıracaktır. Allah'a eş koşan veya ortak tanıyan müşrikler, hal ve davranışlarında birden, fazla merciyi gözetmek, birden fazla merciyi hoşnut etmek durumundadırlar. Ki çoğu kez, putlaşmış bir merciyi memnun ederlerken, diğer mercinin gazabıyla karşılaşabilmektedirler. Her ikisini, her üçünü veya her dördünü razı ve hoşnut etmek ise; ayrı ayrı kimlikler, ayrı ayrı yönelişler gerektirdiğinden, bu kimseleri kimlik çelişkilerine ve psikolojik bunalımlara sürüklemektedir.

Amel ve eylemlerini tevhide ayarlayan muvahhid müslümanların, böylesi problemleri yoktur.

Muvahhid müslümanın kimliği, bir olan tevhid gerçeğine göre şekillenen kimliktir. Her şeyin fevkinde korkacağı, her şeyin fevkinde sakınacağı, her şeyin fevkinde razı ve hoşnut edeceği merci de, sadece bir mercidir. Müslüman bir insan İlahi buyruk gereği anne babasına itaatle yükümlü tutulmasına rağmen, şayet anne baba evlatlarını şirke davet ederlerse, bu davet ve davetin gereği hususlarında itaat yükümlülüğü ortadan kalkmaktadır. Böylesi durumlarda dahi, müslüman bir muvahhid herhangi bir çelişkiye düşmez.

Allah'ın gazabına rağmen anne babasının hoşnutluğunu, Allah'ın gazabına rağmen eşinin hoşnutluğunu, Allah'ın gazabına rağmen evladının hoşnutluğunu, Allah'ın gazabına rağmen herhangi bir liderin, bir din adamının, bir politikacının hoşnutluğunu gözetmek, gözetebilmek, muvahhid bir müslüman için mümkün değildir.

İnancına göre yaşayan, inancına göre amel eden muvahhid bir müslüman, tevhidi çizgiden sapması için kendisine yöneltilen tehdit ve mükafatlara hiç iltifat etmez.

Çünkü muvahhid bir müslüman için en büyük tehdit cehennem, en büyük mükafat ise cennettir..

Yol Ve Metodda Tevhid

Müslümanlar için İslam dini, hem bir hayat şekli ve hem de uğrunda mücadele verilecek kutlu bir davadır. “Her davanın bir hedefi, bir amacı bulunduğu göre, İslami davanın hedefi veya amacı nedir?” sorusu, düşünmemiz gereken bir sorudur.

Hakim otoriteler tarafından dini baskıları yoğunlaştığı yakın tarihte, İslam genel olarak ferdi düzlemde ele alınmış, meselenin toplumsal yönü haklı veya haksız nedenlerle gözardı edilmiştir. İslam'ın sosyal ve siyasi şuurunun açıklık kazanmaya başladığı günümüzde ise geçmişe tepkisel bir yaklaşım ortaya çıkmış, İslam davası sadece siyasi ve toplumsal bir dava olarak algılanmaya başlamıştır.

Yeryüzünde fitne kalmayınca ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar savaşın buyruğunu şiar edinen bazı müslümanlar, kendi nefislerindeki fitneyi unutarak, toplumsal düzlemdeki fitneleri kaldırmak için yönelişlerde bulunmuşlardır. Bu yönelişlerdeki yol ve metod farklılıkları ise, müslümanları vahdetten uzaklaştıran ve değişik fırkalara ayıran önemli bir neden olmuştur.

Yol ve metodda tevhid demek, Allah'ın emrettiği hedefe, Allah'ın gösterdiği yoldan gitmek demektir. Yol ve metod konusunda muhayyer bırakılmış olsaydık, mücadelenin teorisiyle ilgili olarak akli çözümler üretmemiz makul olabilirdi. Oysa tevhide mücadelenin temel prensipleri bulunmakta ve bu prensiplerden kesinlikle ve kesinlikle taviz verilmemesi emredilmektedir. İlahi vahyi dikkate almayan akıla dayanan, tağutu gözardı eden, tağutla uzlaşan veya tağuti düzlemleri meşru kabul eden hareketler, hiç şüphesiz ki İslami hareketler değildir.

Yol ve metod olarak batıla yönelen bu kimselerin, kendilerine yöneltilen haklı eleştirilerden kurtulabilmeleri için “Bizler toplumu kurtarmak için kendimizi feda ediyoruz” demeleri ise, adeta moda olmuştur. Birçok kimseye cazip veya kahramanca gelen bu yaklaşım, İslam'a göre batıl bir yaklaşımdır. Çünkü İslam'a göre bir insanın kurtarmakla, yükümlü ve sorumlu olduğu ilk şey kendisidir. Kendisini kurtarmayan, kurtaramayan bir insanın, başkalarını veya toplumu kurtarmaya kalkışması sadece mizah konusu olabilir.

Mekke döneminin yoğun baskılarından kurtulmak için Habeşistan'a hicret eden müslümanlar, öncelikle kendi kulluklarını muhafaza edebilmek için bu hicrete yönelmişlerdir. Bu müslümanlar hicret ederlerken, Mekke'de insanları kurtarmaya yönelik İslami bir hareket vardı. Habeşistan'a hicret eden müslümanlar, bazı tavizlerde bulunarak Mekke'de kalabilirler ve toplumun kurtulması için verilen mücadelede, kendi kulluklarından fedakarlık yaparak yer alabilirlerdi. Fakat İslami hareket böylesi kimlikleri kabul etmediği gibi, o insanların toplum için kendilerini feda etmesini de kabul etmemektedir.

Günümüzde batıl yol ve yöntemlere başvuran kimseler, bu günkü anlayışlarıyla Mekke'de yaşıyor olsalardı, kesinlikle Habeşistan'a hicret etmezlerdi. Kendilerini gizleyerek, kulluklarından fedakarlık yaparak ve gerekirse dar'ül Nedve'nin en üst koltuğuna talip olarak, İslam adına insanları kurtarabileceklerini zannederler ve kendilerini hak adına uyanan müslümanlara da, bizlere dedikleri gibi “Toplumu kurtarmak için kendimizi feda ediyoruz” diyebilirlerdi!. Oysa cehennemden korkan müminler olarak, değil bir toplumun kurtulması, bütün bir dünyanın kurtulacağını bilsek, kendimizi ateşe atmaktan Rabbimize ağınırız. Bu yaklaşım bazılarının göre bencillik gibi gözükse de, aslında korkaklıkla ilgilidir. Bu ciddi meselede Allah'a hamdolsun ki cesur değiliz. Binlerce insanın ebedi cehennemden kurtulabilmesi için, bir gün bile cehennemde kalmayı göze alabilecek yiğitlik yoktur bizde!. Çünkü yüreğimizde cahillere özgü böyle bir cesaret değil, mü'minlere özgü cehennem korkusu bulunmaktadır. Kaldı ki insanların ateşten kurturabilmesi, kendimizi ateşe atmamız gibi saçma bir vesileye de bağlı değildir. Hangi peygamber toplumu kurtarmak için kendisini feda etmiş, toplumun cennete gitmesi için cehenneme razı olmuştur!.

Oysa İslam'ın emrettiği yol ve yöntem, hem kendi nefislerimizi ve hem de çevremizdeki insanları

kurtarmayı amaçlayan tevhide bir yol, tevhide bir yöntemdir. Yol ve metotta tevhid, ancak ve ancak Kur'an'ı Kerim çerçevesinde ve O'nun hükümlerine göre gerçekleşebilecek bir tevhidir. Falanca din adamının yolu, filanca politikacının metodu, insanları onların nzasına ve hoşnutluğuna götürürken,

Allah'ın emrettiği yol ve metod, bizleri hiç şüphesiz ki Allah'ın hoşnutluğuna götürecektir. Bu yolun en özlü ifadesi olan sırat-ı müstakim ise, asıl itibariyle sadece ve sadece tek bir yoldur. “Her yol Ankara” veya daha doğru bir deyişle “Her yol cehennem” ifadesi, Ankara'ya veya Ankara'dakine talip olanlar için doğru bir ifade olsa da, “Her yol cennet” ifadesi, cennete talip müslümanlar için kesinlikle doğru değildir. Çünkü bizleri cennete götürebilecek yegane yol, Sırat-ı müstakimdir.

Dinde Tevhid

Dinler arası sentez tartışmalarının yapıldığı, birçok safsataların ileri sürüldüğü yaşadığımız çağda, muvahhid bir müslüman, Allah'ın razı olacağı yegane dinin İslam olduğunu bilen ve bu bilinçle sadece İslam'a yönelen müslümandır.

Çünkü Kur'an'ı Kerim müslümanlara bu bilinci vermekte ve bu tevhide tavıra davet etmektedir.

“Bir muvahhid (hanif) olarak yüzünü dine doğru yönelt ve sakin müşriklerden olma” [23]

Dine karşı bu tevhide yönelik, dini birleyen, dini bir bütün olarak kabul eden yöneliştir. Nitekim Kur'an'ı Kerim'in birçok yerinde beyan edilen, dini Allah'a halis kılma vakıası da, aynı tevhide bakıştan kaynaklanan bir vakıadır.

“De ki: Ben dinimi yalnızca O'na hah hlarak Allah'a ibadet ederim.” [24]

Dini yalnızca Allah'a halis kılmak, Allah'ın razı olacağı dinde eş ve ortak tanımamak olup, tevhid dininin açık bir gereğidir. Bunun nasıl gerçekleştirileceği veya müşriklerde dahi nasıl gerçekleştiği ise Kur'an'ı Kerim'deki şu örnekle açıklık kazanmaktadır.

“Onları kara gölgeler gibi dalgalar sanverdiği zaman, dini yalnızca O'na halis kılanlar olarak Allah'a yalvarıp, yakarırılar..” [25]

Yüce Kitab'ımızın muhteif yerlerinde zikredilen bu örneklerde, insan psikolojisinin özüne ait önemli ipuçları verilmektedir. Bu örneklerde zikredilen ve dini Allah'a halis kılan insanlar, genellikle müşriklerdir. Denizde fırtınaya yakalanan bu insanlar, müşrik olmalarına rağmen kendi fitratlarında bulunan gerçeğe dönmekteler ve dini yalnızca Allah'a haîs kılarak, Allah'a dua etmektedirler. İnsan fitratiyle ilgili bu gerçeğin anlaşılabilmesi için, mutlaka denizde bir fırtınaya yakalan iknası gerekmez. İnsanlardan veya teknolojik imkanlardan umud kesilen bütün durumlarda, insanların genelinde bu yöneliş vardır. Diğer zamanlarda Allah'a eş koşan veya Allah'tan bihaber olan bu insanlar, böylesi durumlarda yüzlerini ve gönüllerini sadece Allah'a yöneltirler. Para için hazine bakanlığına, şifa için sağlık bakanlığına dua ederek “Sayın bakanım, bana şifa ver!” demezler. Yalnızca Allah'a yönelerek “Allah'ım yardım et, Allah'ım şifa ver..” duaları gerçekten Allah'a yönelerek, dini Allah'a halis kılarak yaptıkları dualardır.

İşte müşriklerin ve kafirlerin sadece böyiesi durumlarda gerçekleştirdikleri bu yöneliş, muvahhid müslümanların bütün bir hayatlarında yaşadıkları yöneliştir. Muvahhid müslümanlar sadece fırtınaya yakalandıklarında veya sadece önemli tehlikelerde değil, her yerde ve her zaman Allah'a muhtaç olduklarını bilirler. Kendilerini yaratan ve yaşatan Rabîlerine bu bilinçle, bu teslimiyetle yönelirler. Çünkü dini Allah'a halis kılmak, tevhid dinini bir ve bütün kabul etmek, muvahhid müslümanlar için sürekli ve fasılasız bir gerçektir.

SONUÇ

Efendimiz (s.a.v.) Mekke insanlarına İslam'ı tebliğ ederken, bütün bu insanları kelime-i tevhide davet etmiştir. “La ilahe illa Allah” ifadesi, Mekke'li bütün yetişkinler tarafından anlaşılabilen bir ifadeydi. Bu insanlar İlahi daveti kabul etmeseler bile, neye davet edildiklerini ve bu davetin neleri gerektirdiğini biliyorlardı.

“La ilahe” buyruğu, Allah'tan başka ilah olmadığını beyan etmekte ve dolayısıyla Mekke'li insanları bütün sahte ilahları inkara davet etmekteydi. Zaten kelime-i tevhidin ne anlama geldiğini bildikleri için, Resulullah (s.a.v.) “La ilahe illa Allah” dediği zaman, müşriklerin yüzleri değişiyor, hırstan ve kızgınlıktan ne yapacaklarını şaşınıyorlardı.

Mekke'li yetişkinlere “La ilahe” buyruğu ile neleri reddetmeleri gerektiğini uzun uzun açıklamıyan Resulullah (s.a.v.), henüz küçük bir çocuk olan Hz. Ali'ye kelime-i tevhidi tebliğ ederken, onun yaşını ve anlayışını dikkate alarak tebliğine açıklık getirmiş ve ona “La ilahe buyruğunun gereği olarak Lat, Menat, Uzza gibi putları inkar etmen lazım” demiştir.

Efendimiz (s.a.v.)'in bu sünnetini dikkate alarak meseleyi günümüze getirecek ve halk düzleminde değerlendirecek olursak, Türkiye coğrafyasında kelime-i tevhidin ne anlama geldiğini ve neleri gerektirdiğini bilebilecek yetişkinler yok denecek kadar azdır. Yaşadığımız coğrafyadaki insanlara, hem kelime-i tevhidin manasını ve hem de bu mananın gereğini tebliğ etmemiz gerekmektedir. Çünkü tevhidi tebliği götürmemiz gereken insanların, yaşadığımız coğrafyada neleri tasdik edip, neleri reddedeceklerini anlamaları gerekir.

“La ilahe(Allah'tan başka ilah yoktur)” diyerek doğrulan bir insan, yaşadığımız çağda hangi puttan, hangi sahte ilahları reddedecektir?

Efendimiz (s.a.v.)'in zamanındaki putlar, genellikle belli bir yerde toplanan ve belli sayılarda olan putlardı. Zamanımızda ise legal ve illegal düzlemlerde sayısız putlar bulunmaktadır. İlegal düzlemdeki putlar, genellikle kanun korumasında olmadıkları için, birçok insana göre bu putların teşhir edilmesi daha kolay olmaktadır. Legal düzlemdeki putlar ise şeytani kanunların koruması altına alınmış olup, yine şeytani propagandalarla kutsanmaktadır.

Legal düzlemde olmakla resmîlik kazanan bu putlar, legalleşen mantıkların meşru gördükleri putlardır. Çünkü çağımızdaki toplumlarda legallik veya resmîlik bir put haline getirilmiştir. Sivil toplum ifadesi, sık sık kullanılan bir ifade olmasına rağmen, bazı ülkelerde gerçekleşen kısmi sivilite, sadece sosyal konum düzleminde.

Özellikle mantık ve düşünce düzleminde sivilleşme vakıası yok denecek kadar azdır. Dünya emperyalizminin tahakkümündeki basın yayın faaliyetleriyle, insanların mantık ve düşünceleri resmîleştirilmiştir!

Bu ülkelerde devlet veya devletle ilgili şahıslar ve kuruluşlar, başlı başına birer tabu haline getirilmiştir. Nitekim resmi propagandanın ulaştığı köylerdeki herhangi bir vatandaş, birçok konuda resmi makamlar istikametinde düşünebilmektedir.

Netice olarak legal ve illegal şirk odaklarının cazip hale getirildiği günümüz dünyasında, bu şirk odaklarının hepsi birer tağut durumundadır.

Muvahhid müslümanlar “La ilahe” buyruğunun gereği olarak insanları tağutu inkara davet ederlerken, tağut ifadesiyle bu şirk ve küfür odaklarının hepsini kastetmektedirler.

Günümüz insanı tarafından bilinmesi gereken “Tağut” kelimesi, haddi ve sının aşmak, karşı çıkışta fazla ileri gitmek anlamına gelen “Tuğyan” mastarından türemiş bir kelimedir. “Pratik yaşantıda tağut nedir?” sorusuna “Puttur, şeytandır, şeytanların üzerine indiği kahinlerdir, Allah'tan başka ibadet edilen her şeydir” gibi, birbirini tamamlayan cevaplar verilmektedir. Tağut en kısa ifadesiyle şirk,

küfür, isyan ve azgınlık vasıflarını üzerinde taşıyarak insanları kendisine davet eden her şeydir. Şeytan bir tağuttur, meydanlara, dikilen ve kendisine saygı gösterilmesi istenen putlar ve putperest davetçiler bir tağuttur. İnsanları, Allah'ın hükümlerini inkara dayanan kanunlara çağırarak kişi ve kuruluşlar bir tağuttur. İnsanları Allah'a isyana ve kendilerine kulluğa davet eden bütün kişiler, bütün kuruluşlar, bütün devletler birer tağuttur. İşte tevhid gerçeği, hakkı kabulle birlikte legal veya illegal olan bütün bu tağutları inkar etmekte ve insanları bu inkara davet etmektedir. Çünkü yirminci yüzyıldaki dünya insanlarını ezen, insanları ve insanlığı sömüren zulüm odakları, kısaca tağut dediğimiz bu şer odaklarıdır. Böyle bir çağda müslüman olmak, hakkı kabul ve tağutu inkar etmekle mümkündür. Tevhid ve şirk meselesini kısaca değerlendirdiğimiz bu çalışmanın son sözü, hiç şüphesiz ki bu iki ayn yönelişin, iki ayn sonucunu beyan eden, kimilerine basit, kimilerine anlamlı, kimilerine ise dehşetli ve muazzam gelen iki kelime olacaktır. Cennet ve cehennem!

-
- [1] Ankebut: 29/61.
 - [2] Ankebut: 29/63.
 - [3] Rum: 30/30.
 - [4] Nisa: 4/116.
 - [5] Maide: 5/72.
 - [6] Zümer: 39/65.
 - [7] En'am: 6/88.
 - [8] Ahkaf: 46/29,31.
 - [9] En'am: 6/100.
 - [10] Sebe: 34/41.
 - [11] Sebe: 34/14.
 - [12] Cin: 72/6.
 - [13] Nas: 114/1-2.
 - [14] Nas: 114/6.
 - [15] Kasas: 28/63.
 - [16] Nahl: 16/20-21.
 - [17] Nahl: 16/53, 55.
 - [18] Hac: 22/47.
 - [19] Yunus: 10/45.
 - [20] Rum: 30/55.
 - [21] Nahl: 16/36.
 - [22] Kasas: 28/87.
 - [23] Yunus: 10/105.
 - [24] Zümer: 39/14.
 - [25] Lokman: 31/32.

